

Catalunya Cristiana

f /catalunyacristiana

ig catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

@catcristiana

yt catalunya cristiana

45 Anys

Diplomàcia vaticana al servei de la pau

Davant l'actual escenari bèl·lic,
la Santa Seu treballa
per desescalar els conflictes

P 8-13

**“La ‘intel·ligència’ vaticana és reconeguda
i valorada com una de les millors i més
creïbles del món”**

Francisco Vázquez, ambaixador d'Espanya davant la Santa Seu del 2006 al 2011

Jesús G. Feria / VN

SUMARI

5 MAIG 2024

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
Diàleg	24
L'entrevista	26
Carta dominical	30
Biblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Societat	38
Agenda	46
Des del carrer	47

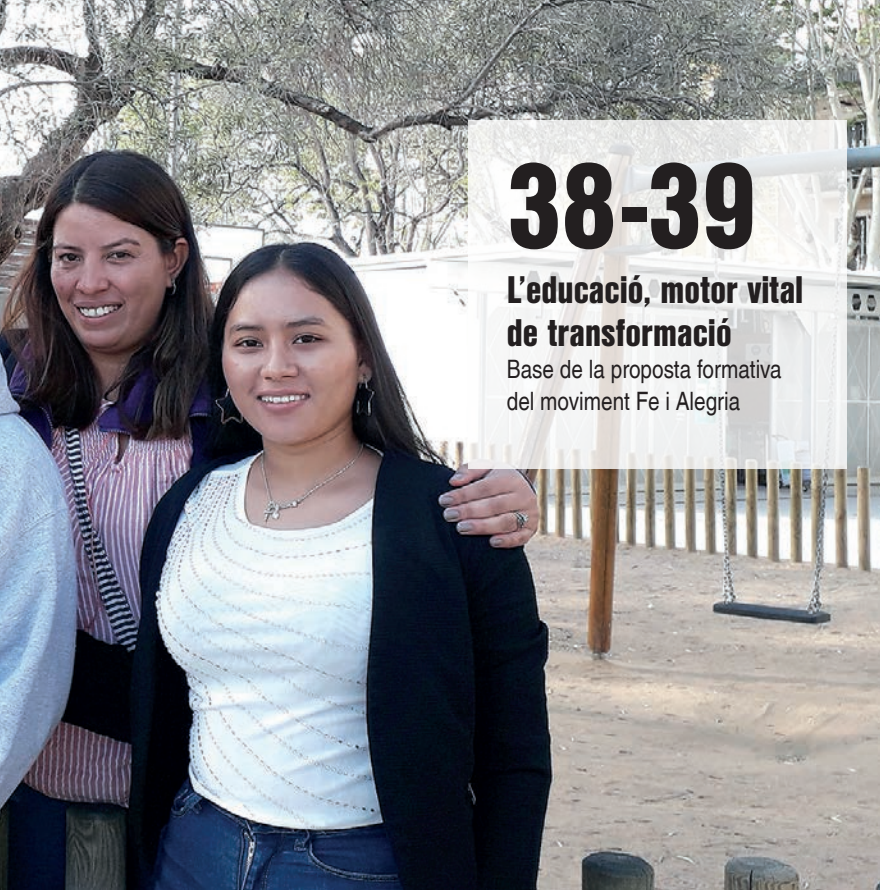

18-19

Fra Octavi, un bon pastor per a Girona

Ordenació episcopal i inici del ministeri del nou bisbe

38-39

L'educació, motor vital de transformació

Base de la proposta formativa del moviment Fe i Alegria

40

Dos nous llibres sobre la catedral de Tarragona

Impulsats i patrocinats per la Fundació Privada Mútua Catalana

47

Entrevista a Jaume Figa Vaello

És l'autor d'"Una família sin filtros"

EDITORIAL

Instruments de pau

Ens podem empassar les paraules a favor de la pau i de la desescalada bèl·lica, que proclamen els principals governs mundials, quan incrementen any rere any la despesa militar? Si realment vols la pau, has de ser instrument de pau i t'has de dotar d'instruments de pau. La cursa armamentística, que sembla que no té fre, no és la millor carta de presentació per a la pau. Ho ha recordat novament el papa Francesc en l'audiència del dimecres 24 d'abril: "La guerra sempre és una derrota en què els que més guanyen són els fabricants d'armes."

Com ha denunciat el Centre Delàs d'Estudis per la Pau, "per primera vegada des del 2009 totes les regions del món han augmentat la despesa militar, cosa que dibuixa un alarmant escenari prebèl·lic". Denúncia que ve a tomb de la publicació per part de l'Stockholm International Peace Research Institute (SIPRI) de les noves dades sobre la despesa militar global corresponents a l'any 2023, una xifra que creix per novè any consecutiu fins a assolir els 2,44 bilions de dòlars, un augment del 6,8% en termes reals (3,7% l'any anterior).

Parlar de pau i alhora invertir en armes no és coherent. Per això, cada vegada més el papa Francesc s'erigeix a nivell mundial en una de les poques veus autoritzades per parlar de pau i de diplomàcia. En el número d'aquesta setmana ens fixem en les paraules i en les accions concretes impulsades pel Vaticà, amb noms propis com els de Pietro Parolin, Matteo Zuppi, Pierbattista Pizzaballa o Paul Richard Gallagher. Tots ells són instruments de pau en un món cada vegada més convuls.

.....

Subscriui-vos-hi

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 del 13 de desembre, autoritzo la Fundació Missatge Humà i Cristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat, així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Fundació Missatge Humà i Cristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

La setmana en tuits

LAURA MOR

@laurapiula

24/04/2024

Periodista a Vedruna Catalunya Educació

El sistema educatiu necessita estabilitat i qualitat. Un pacte que superi interessos partidistes, per una escola catalana de qualitat, arrelada al país i compromesa amb les necessitats socials del país

JORDI ARMADANS

@Jordi_Armadans

24/04/2024

Polític i periodista

L'Informe anual d'Amnistia Internacional descriu un panorama alarmant on els governs empenyen cap al col·lapse dels Drets Humans i del Dret Internacional Humanitari, on la població civil en paga les conseqüències. Cal reaccionar!

LUIS ARGÜELLO

@MonsArguello

23/04/2024

President de la Conferència Episcopal Espanyola

L'Església no vol que l'Estat assumeixi la seva responsabilitat econòmica, moral i espiritual envers les víctimes d'abusos ni que el Govern reguli allò que no li correspon. Ha de regular per a tothom des del respecte al principi de legalitat i d'universalitat. Allí ens trobarem

Pilarín Bayés

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

CURSETS DE CRISTIANDAT, INTERIORITAT I ALEGRIA

Cursets de Cristiandat és un moviment d'espiritualitat que ofereix, des de fa dècades, caps de setmana per aturar l'activitat diària i aprofundir en el coneixement de Déu. Amb motiu del curset que es fa del 2 al 5 de maig a Tiana (Maresme), la seva organitzadora, Eulàlia Gambús, de la diòcesi de Terrassa, va recordar que aquests caps de setmana "són per anunciar allò que és fonamental per al cristià, el kerygma". El 24 d'abril, en una entrevista al programa *Sense distància*, va destacar que els cursets inclouen "xerrades, dins una conti-

nuïtat, i dinàmica de convivència".

Eulàlia Gambús també va comentar que, en els cursets, "el to d'alegria és molt important, tot i que el cap de setmana comença amb interioritat, però sempre buscant la trobada amb els altres i posant el Senyor en el centre, perquè la persona, quan torna a casa en el que s'anomena el quart dia, visqui una proclamació alegre d'aquest encontre". Gambús va recordar que els Cursets de Cristiandat "són oberts a tothom, també a no creients o als qui busquen Déu" d'alguna manera.

Zoom MACIÀ GRAU

Agustí Codinach

La diada de Sant Jordi és una de les celebracions més importants al nostre país. Com cada any *Catalunya Cristiana* va sortir als carrers de Barcelona per repartir exemplars gratuïts del setmanari. Per la seva banda, els companys de Ràdio Estel també van sortir de l'estudi per oferir una programació especial que va comptar amb entrevistes en directe a diverses personalitats. Una d'elles va ser la ninotaire i col·laboradora de *Catalunya Cristiana* Pilarín Bayés, que dos dies abans havia complert el seu 83è aniversari.

L'efemèride

6 de maig del 1990

Joan Pau II inicia la seva visita a Mèxic, i es restableixen entre el Vaticà i Mèxic les relacions diplomàtiques interrompudes 130 anys

Punt de vista

Llei de Famílies

**TERESA DUPLÀ,
CARLES PÉREZ
I ANNA VILAREGUT**
Universitat Ramon Llull

Cuidar i protegir les famílies és invertir en la salut mental de la població

El mes de febrer passat el Consell de ministres va aprovar el Projecte de Llei de Famílies amb l'objectiu últim, tal com s'anuncia, de reconèixer les situacions familiars diverses existents a Espanya, millorar-ne la protecció social i garantir el dret a la conciliació de la vida familiar i laboral.

El teló de fons que ha propiciat aquesta iniciativa és conegut i patit per tots: les grans dificultats per formar una família al nostre país. I és que, a l'infrafinançament de les polítiques de protecció social de les famílies, cal sumar-hi l'evolució i els canvis importants esdevinguts en la nostra societat en les darreres dècades en l'àmbit de la família. Però

aquests canvis no han vingut acompanyats d'una aposta decidida per la família, espai en què els membres creixen i es desenvolupen, sobretot en la cura dels menors. Sabem, i la recerca així ho demostra, que la família és el millor espai de creixement, però, també pot ser el pitjor, si apareix negligència, abús i violència. Per això són tan necessàries les mesures de protecció en famílies fràgils i vulnerables.

Aquest Projecte proposa més prestacions per criança i més protecció a les famílies monoparentals, a les famílies nombroses, a les famílies migrants, a famílies amb persones amb discapacitat, proposa més drets per a les parelles de fet i projecta

ampliar el llistat d'accés al Fons de Garantia de Pagament d'Aliments.

Es tracta d'una iniciativa sense dubte positiva, donat que amb ella es posa de manifest una necessitat urgent de protecció de les realitats familiars diverses de la nostra societat. Només resta esperar que finalment vegi la llum. Dit això, pensem que necessitarà una reflexió més profunda i un procés molt més complex de futur que elimini les desigualtats actuals. La igualtat econòmica i social podrà aconseguir-se en la mesura en què la reflexió comenci per atorgar el mateix reconeixement jurídic als models familiars diversos a tot nivell. Cuidar i protegir les famílies és invertir en la salut mental de la població. ■

Rosa Deulofeu (1959-2004), el somriure de la fe

Memòria agraïda

**NÚRIA ESTAÚN
I SEBASTIÀ**
Mestra i psicopedagoga

La Rosa va marcar la vida de molts joves durant anys

Aquella tarda del 5 de gener de l'any 2004 va ser diferent de com la tenia pensada. La trucada de telèfon del mossèn per donar-me la notícia de la mort de la Rosa va ser un xoc; tot i saber que el final era imminent, no volia que arribés aquest moment. Va portar la seva malaltia amb fortalesa i confiança en el Senyor. Les cartes que rebia d'ella sempre eren d'esperança i d'estima.

Sempre feliç, amb un somriure i amb una il·lusió contagiosa en tot el que feia. Són moltes les anècdotes i vivències comunes que podria explicar d'ella, només destacar que en ella sempre s'unien la fe i l'alegria amb una generosa dedicació i capacitat de

treball. Podem dir que la Rosa estava dedicada en cos i ànima a l'evangelització dels joves, per als quals sempre va ser una gran mestra amb un tarannà humil i afectiu. La Rosa va marcar la vida de molts joves durant anys. Gràcies a la seva dedicació va saber arribar a cada un preparant-los per al futur i ajudant-los en el camí de les seves vides.

Va ser per a tothom, i especialment per als joves, un exemple excel·lent d'una cristiana segleja, conseqüent amb la seva fe i profundament enamorada de Jesús, a qui va consagrar tota la seva vida. La seva feina incansable va tenir un impacte significatiu en els grups de joves i, en el meu cas,

amb el moviment cristià de joves. Sense la seva guia i suport, molts joves no haurien assolit el seu potencial màxim. Va ser un far i un mentor en el seu camí, un model a seguir per a tants joves i una font de llum en el seu dia a dia. La dedicació altruista cap als joves no passa desapercebuda al llarg dels anys. Trobades, reunions, grups, aplecs, sortides, catequesi... i moments personals que em van ajudar a trobar la fe i a saber viure-la amb amor i servei, tal com ella feia. Va ser un exemple i un testimoni viu de pregària i d'evangelització.

Gràcies per la teva entrega constant i el teu amor incondicional.

Prega per nosaltres des del cel. ■

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**

Arquebisbe de Barcelona

Santa Maria, testimoni de fe

Santa Teresa de l'Infant Jesús, carmelita descalça, filla espiritual de santa Teresa de Jesús i de sant Joan de la Creu, proclamada amb tota raó doctora de l'Església, va deixar escrit aquest profund pensament: "L'obra més formosa del cor de Déu és el cor d'una mare." Aquesta cita és molt escaient avui, primer diumenge de maig, en què celebrem el Dia de la Mare.

Hem començat el mes de maig, el mes de les flors, que l'Església catòlica dedica a la Mare de Déu. Com les flors, Maria va ser embellida per Déu Pare, perquè aquella noia senzilla va ser escollida per ser la mare del Fill de Déu. L'arcàngel Gabriel la va saludar com la "plena de gràcia", preservada de tot pecat, assumpta al cel en cos i ànima al final de la seva vida a la terra. Aquests dons divins que va rebre Maria no la separen de nosaltres. Ella, per voluntat de Crist en la creu, és la nostra mare, la mare de tota la humanitat redimida per Crist.

Els cristians, de manera especial, estem cridats a conèixer i estimar Maria, com la primera i més gran deixeble de Jesús i la nostra principal intercessora davant de Déu. Ella és el més gran testimoni de fe. Les paraules que Elisabet li va dirigir ens apropen a la seva vida: "Benaurada tu que has cregut!" És la lloança de la fe

de la Mare de Déu; la seva grandesa radica en la seva vida de fe.

Sant Joan Pau II l'any 1987 va publicar la carta encíclica titulada *La Mare del Redemptor*, dedicada a "la benaurada Verge Maria en la vida de l'Església peregrina", que s'obre amb una acurada meditació d'aquestes tres afirmacions de la Bíblia: "Plena de gràcia", "Feliç tu que has cregut" i "Aquí tens la teva mare". Tota la vida terrenal de Maria és contemplada com un pelegrinatge de fe. Ella va viure els esdeveniments de la vida de Jesús. Els va acollir i meditar en el seu cor i va confiar plenament en els designis de Déu, malgrat no entendre-ho tot. El Concili Vaticà II recull amb goig el fet que els musulmans també honoren Maria, la mare virginal de Jesús i, àdhuc, de vegades la invoquen devotament (cf. *Nostra aetate*, 3).

Benvolguts germans i germanes, en aquest mes de Maria, que la fe floreixi als nostres cors i ens ajudi a edificar les nostres vides. Per això, és bo i necessari que dirigim la nostra mirada i la nostra pregària a Maria. Demanem-li que ens acompanyi en el nostre "pelegrinatge per la vida camí del cel", amb la seva fe ferma i serena, enmig de les dificultats. Ella guardava sempre les paraules del seu Fill al cor i les meditava; per això, és testimoni i model de la fe cristiana. ■

“LA DIPLOMÀCIA VATICANA NO OBEEIX A INTERESSOS TEMPORALS, NI MILITARS, NI ECONÒMICS”

Francisco Vázquez,
ambaixador d'Espanya davant
la Santa Seu del 2006 al 2011

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

Renovo la meva crida a no cedir a la lògica de l'experiència de la guerra, perquè prevalguin els camins del diàleg i de la diplomàcia, que tant poden fer.” És l'enèsima crida que fa el Papa davant dels conflictes bèl·lics actuals. El Vaticà té una llarga experiència en el camp diplomàtic i no escatima esforços per contribuir a la pau arreu del planeta. Ho sap bé Francisco Vázquez, corunyès que va ser ambaixador davant la Santa Seu del 2006 al 2011, i que ens ajuda a posar llum sobre el paper de la diplomàcia vaticana en aquests moments.

Quin pes té la diplomàcia vaticana a nivell mundial?

El Vaticà manté relacions diplomàtiques amb pràcticament tots els països del món, a excepció d'algunes teocràcies islàmiques i dictadures comunistes, un total de 8 o 10 nacions. Amb una gran majoria, hi té subscrits concordats, acords

*Francisco Vázquez guarda un bon
record de la seva etapa a Roma com
a ambaixador.*

i tractats diplomàtics. A més, és present com a membre de ple dret o observador a totes les organitzacions mundials, des de l'ONU al COI. Conseqüentment, el seu criteri és respectat i important perquè no obeeix a interessos temporals, ni militars, ni econòmics, alhora que és estrictament neutral pel que fa a les diferents aliances de blocs que hi ha al món. Cal afegir-hi la influència en l'opinió dels més de 1.375 milions de catòlics que hi ha escampats per tots els racons i nacions del món, en molts dels quals els catòlics són majoria.

La diplomàcia vaticana no té elements militars ni comercials, on rau la seva força?

Hi ha un factor molt poc ressaltat per explicar la força i la importància de la diplomàcia vaticana, sobretot pel que fa a cancelleries i centres del poder polític mundial. Aquest factor no és cap altre que el de la informació i la capacitat de presència que a tots els llocs i països del món té la "intel·ligència" vaticana, reconeguda i valorada com una de les millors i més creïbles d'arreu del món. El motiu és evident. A través de les informacions de fidels i religiosos recollides per les nunciatures i traslladades a les visites *ad limina* de les conferències episcopals, el Vaticà té un coneixement puntual del curs dels esdeveniments mundials, sigui quina en sigui la naturalesa.

Davant la "Tercera Guerra Mundial a trossos", com diu el Papa, quina incidència real pot tenir la tasca diplomàtica del Vaticà?

Des de sempre, els missatges del Papa i les seves encícliques, els documents i les resolucions emanades dels diversos dicasteris vaticans constitueixen per a una gran majoria de persones al món, creients i no creients, una invitació a la reflexió i també a la defensa dels valors de la pau, la convivència i la tolerància. La diplomàcia de l'Església té el valor de la seva total independència i de la seva coherència amb els valors de la fe cristiana, base fonamental dels principis democràtics i culturals de la nostra civilització.

"Estar al món sense ser del món." Com pot exercir la diplomàcia vaticana la seva tasca sense seguir les regles del joc? O sí que les segueix?

Ha de seguir, i de fet sempre ho fa, les regles de respecte a les normes

Recepció del papa Francesc al cos diplomàtic acreditat davant la Santa Seu.

que regeixen les relacions entre els diferents poders terrenals, legítimament així la força de la seva independència i sobretot del seu gran valor com a mitjancer o com a àrbitre en situacions de conflicte.

En el conflicte a Ucraïna el Papa s'ha implicat molt directament (va visitar l'ambaixada russa al Vaticà, un gest sense precedents), què suposa això a nivell diplomàtic?

En la invasió d'Ucraïna, la incontinència verbal que moltes vegades pateix l'actual Pontífex ha pertorbat força els esforços conciliadors de la Secretaria d'Estat vaticana, en traslladar el Papa una imatge negativa d'equidistància de l'origen i la causa de la guerra, causada per l'agressió russa.

Al llarg de la història, quina creu que ha estat la contribució més destacada de la diplomàcia vaticana?

Impossible condensar en unes línies la importància històrica de

les mediacions i arbitratges de la diplomàcia vaticana en tot tipus de conflictes. Per recordar-ne només alguns, la mediació entre Xile i l'Argentina pel contenciós del canal de Beagle, la intervenció de Joan Pau II en la caiguda de la dictadura comunista de Polònia o les mesures adoptades per Pius XII per salvar jueus a l'Holocaust. En la meua experiència com a ambaixador, van ser moltes les ocasions en les quals es va sol·licitar la informació o la intermediació del Vaticà per aconseguir la llibertat de cooperants o de membres d'ONG segrestats a països del Tercer Món. O també la col·laboració i informació del Vaticà en afers relacionats amb Hispanoamèrica com negociacions amb les guerrilles, situació de presos a Cuba, etc.

EXPERIÈNCIA A ROMA

Com va acabar vostè sent am-

baixador d'Espanya davant la Santa Seu?

En un moment en el qual les relacions del Govern amb l'Església travessaven moments de tensió a causa de les reformes legislatives dutes a terme a Espanya (divorci exprés, matrimoni homosexual, finançament, etc.), el president Rodríguez Zapatero va optar per nomenar un ambaixador polític que reflectís per la seva condició de catòlic, una voluntat de cercar diàleg i acord. Com que dels dirigents socialistes jo era un dels més significats públicament com a catòlic, Zapatero em va demanar que assumís aquesta responsabilitat, decisió que va comptar a més amb el beneplàcit de la direcció de la Conferència Episcopal d'aleshores, el cardenal Rouco, circumstàncies que per responsabilitat em van portar a acceptar-ho, encara que fos a costa d'haver d'abandonar el meu càrrec d'alcalde de la Corunya, que

constituïa la meua vocació política.

De quina manera vivia el fet de ser socialista amb el de ser catòlic en aquest context?

De la forma més natural. El compromís ideològic de ser socialdemòcrata, per a mi, sempre va ser una lectura evident de l'Evangeli.

Quins considera que van ser els seus èxits com a ambaixador davant la Santa Seu?

Condensant una tasca de cinc anys, el més important va ser aconseguir la solució definitiva del problema del finançament de l'Església catòlica adoptant el sistema vigent d'una quota de l'IRPF, seguint la meua proposta d'aplicar el model italià. Així mateix, deixar tancada la situació laboral dels professors de Religió i adaptar a les normes europees l'IVA de l'Església. Políticament, va ser aconseguir convèncer el president Zapatero de mantenir la vigent llei orgànica de llibertat religiosa davant

dels intents de promulgar-ne una de nova, en la meua opinió innecessària i altament conflictiva.

Com va influir el seu servei a Roma en la relació entre l'Església espanyola i el govern de Rodríguez Zapatero?

Crec que vaig servir de pont de diàleg, es va rebaixar altament la tensió i fins i tot el president Zapatero va visitar oficialment Benet XVI. Puc dir que la meua relació tant amb Zapatero, com amb la seva vicepresidenta María Teresa Fernández de la Vega, va ser fluida i cordial, i guardo un record grat de totes dues persones.

Quina impressió li va causar Benet XVI? I les recepcions al cos diplomàtic?

Les recepcions es duïen a terme en la impressionant sala *Reggia*, una autèntica obra d'art per les seves pintures murals. Reflectien aquelles trobades la influència i el poder temporal de l'Església en l'àmbit del

© Vatican Media

El Pontífex, amb el president ucraïnès Zelensky.

“La diplomàcia de l'Església té el valor de la seva independència total i de la seva coherència amb els valors de la fe cristiana”

“El compromís ideològic de ser socialdemòcrata per a mi sempre va ser una lectura evident de l'Evangeli”

diàleg entre les nacions, així com el valor moral del seu missatge per a tot el món. Molt abans de pensar ni tan sols en ser ambaixador prop de la Santa Seu jo sempre havia estat un gran admirador de Joseph Ratzinger, pel seu magisteri històric i religiós. Per a mi, és un dels intel·lectuals més grans del segle XX i, sens dubte, el Pontífex que més va contribuir a fixar amb claredat els valors culturals i històrics de la fe cristiana en la construcció de la nostra civilització, a més d'establir amb claredat quins són els valors irrenunciabls de la moral cristiana, denunciant la intolerància dels qui els neguen i persegueixen, tot imposant els seus criteris, la majoria de vegades minoritaris, alhora que negant tot indici de discrepància amb les seves idees. Una de les satisfaccions més grans de la meua vida pública ha estat haver conegut i conversat amb Benet XVI, amb qui en les meves visites a Roma vaig continuar mantenint una relació cordial, fins i tot després de la seva dimissió i del meu cessament com a ambaixador.

Com es viu l'Església des de Roma?

Comprovant diàriament la comunió universal d'una fe que es manté unida en tants escenaris polítics, socials, culturals i econòmics tan diferents i fins i tot contradictoris, amb un missatge i un compromís evangèlic a favor dels més febles i contrari a la violència i a l'abús de poder.

ACTUALITAT

Com veu la política al nostre país?

Amb preocupació i tristesa. S'està donant un malaurat salt enrere en la nostra història, recuperant contenciosos del passat que, amb la Transició i la Constitució, havíem aconseguit superar i oblidar, alhora que assistim a un procés d'adoctrinament sectari i exclouent en diferents camps, on és el mateix Estat el que imposa les normes morals, les educatives i les de convivència, d'acord amb els criteris emanats de minories fins i tot desvertebrades entre elles. Avancem cap

a una situació greu de conflictivitat en pocs anys.

I l'Església?

Ha de deixar de banda la seva equidistància davant dels excessos legislatius que imposen un model de societat i de convivència totalment contrari als principis morals i ètics de la fe catòlica. Sense complexos, defensar amb fermesa el dret dels catòlics a seguir el nostre model educatiu, familiar, de compromís amb la vida, etc., posant en valor a més la col·laboració inestimable que l'Església ofereix a la societat en tantes matèries socials, culturals, sanitàries i un llarguissim etcètera.

Falten polítics catòlics?

Falta la coherència pública amb la pròpia consciència de molts polítics que no manifesten la seva condició de catòlics i redueixen a l'àmbit privat les seves creences religioses. Una vergonya, perquè dels polítics ho sabem tot: quina família tenen, quins estudis, la seva inclinació sexual, de quin equip de futbol són, les pel·lícules preferides, però mai les seves conviccions religioses, i així no podem conèixer si són conseqüents en la seva vida pública amb les seves creences.

La política i l'Església pateixen un gran desprestigi, és comprensible aquesta percepció social?

Crec que sí. En molts casos, en política és conseqüència dels excessos i disbarats que pateix la societat a causa de molts polítics, mancats d'esperit de servei, sense més formació i experiència que l'endogàmica del partit polític i que han fet del servei públic una professió, justificant qualsevol mitjà, inclosa la mentida, per accedir o mantenir-se al poder. La desideologització existent és greu i preocupant. Pel que fa a l'Església, la causa és simple: no donar testimoni públic els catòlics de la nostra fe. ■

Trobada de Francesc amb nens, on es va reivindicar, un cop més, la pau.

“Falta coherència amb la pròpia consciència de molts polítics que no manifesten la seva condició de catòlics”

ANÀLISI

La diplomàcia vaticana i la recerca de la pau en un món globalitzat

FRA BERNAT FOLCRÀ

La diplomàcia és l'art i la pràctica de negociar i gestionar relacions internacionals entre nacions i actors estatals. La diplomàcia vaticana sota el papa Francesc es caracteritza pel seu enfocament humil, obert al diàleg i compromès amb la pau. El papa Francesc ha advocat repetidament per la diplomàcia multilateral en els seus discursos i accions, cosa que implica la cooperació i el diàleg entre múltiples països o actors internacionals per abordar problemes globals o regionals. La diplomàcia multilateral és una eina urgent en l'escenari actual d'una "Tercera Guerra Mundial a trossos", com l'anomena el Papa, una guerra global que s'estén i afecta cada vegada més tothom.

El papa Francesc, en els seus nombrosos discursos al personal diplomàtic dels països acreditats davant la Santa Seu, ha afirmat que en el món globalitzat d'avui estem més propers que mai, però això no significa que siguem més fraternals. De fet, patim una manca de fraternitat que es manifesta en situacions d'injustícia, pobresa i desigualtat, i en l'absència d'una cultura de solidaritat.

Les noves ideologies, caracteritzades per un individualisme difús, egocentrisme i consumisme materialista, afebleixen els lligams socials. Aquesta mentalitat del "descart" porta al menyspreu i a l'abandonament dels més febles, d'aquells considerats "inútils". Com a resultat, la convivència humana s'assembla cada cop més a un simple intercanvi pragmàtic i egoista.

El pitjor efecte d'aquesta manca de fraternitat són els conflictes armats i les guerres. Aquests no només enfronten les persones, sinó també nacions senceres,

amb conseqüències negatives que repercuteixen durant generacions. Amb el naixement de les Nacions Unides, semblava que la humanitat havia après a dirigir-se cap a una pau més estable després de dues guerres mundials terribles. Però sembla que estem retrocedint en la història amb el sorgiment de nacionalismes tancats, exasperats, ressentits i agressius, que han encès conflictes que no només són anacrònics i superats, sinó també més violents.

Des del punt de vista econòmic, la guerra és més atractiva que la pau, perquè afavoreix el guany, però sempre a costa del benestar de poblacions senceres. Els diners guanyats amb la venda d'armes són diners tacats amb sang innocent. Cal més valor per renunciar a un guany fàcil i preservar la pau que per vendre armes cada cop més sofisticades i poderoses. Cal més valor per cercar la pau que per fer la guerra. Cal més valor per promoure la trobada que per provocar l'enfrontament; per assegurar-se a una taula de negociacions que per continuar amb les hostilitats.

Davant d'aquest diagnòstic, el papa Francesc ha insistit sempre que per construir la pau cal abandonar la lògica de la legitimitat de la guerra. Si això podia tenir valor en temps passats, quan els conflictes armats tenien una capacitat més limitada, avui, amb les armes nuclears i de destrucció massiva, el camp de batalla s'ha tornat pràcticament il·limitat i els efectes, potencialment catastròfics. És una crida a la reflexió sobre la necessitat d'un canvi en la nostra manera de pensar i actuar per construir un món més pacífic i just.

RESOLUCIÓ DE CONFLICTES DES DE LA NO-VIOLÈNCIA

En un comunicat, la Xarxa d'Entitats Cristianes manifesta, conseqüents amb el missatge evangèlic i alineats amb la pau entre tots els pobles:

- El rebuig envers el clima bèl·lic que promouen governs i institucions internacionals
- La creença ferma en el diàleg i la diplomàcia per solucionar els conflictes
- El convenciment que les lluites armades només condueixen a la mort, a la destrucció, la pobresa i la injustícia
- Que els actuals conflictes bèl·lics d'Ucraïna i Palestina, entre d'altres, amb gravíssimes violacions del dret internacional, ens exigeixen esforços per tancar-los, i en cap cas obrir-ne de nous
- Que la inversió en armament i la militarització que se'ns proposa com a inevitable, suposarà una greu afectació de les necessitats en salut, educació, acció social i cultura de la ciutadania
- La necessitat que la societat civil s'oposi fermament a qualsevol conflicte armat i exigeixi als seus representants la recerca de vies pacífiques
- Totes les tradicions espirituals i religioses tenen una responsabilitat i un compromís ètic per contribuir a la pacificació i la resolució dels conflictes per via no violenta

V

Guillermo Simón

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana parlem de la tasca de la **Santa Seu** per la **pau**, assistim a l'**ordenació i inici de ministeri episcopal** de **fra Octavi Vilà**, coneixem el nou abat de **Poblet** i entrevistem la redactora **Antònia Castelló**

Fra Octavi Vilà, a la Catedral
Episcopal, anomenada popularment
"Cadira de Carlemany", significant
l'inici del seu ministeri com a bisbe
de Girona.

L'Església treballa per aconseguir que la pau s'obri camí en els diferents conflictes actuals

Evitar una escalada que no es pugui controlar

© Vatican Media

Francesc ha fet més de 80 crides a un alto el foc humanitari per a Gaza i l'alliberament immediat dels ostatges.

ANGELES CONDE
Corresponsal a Roma

El diumenge 9 de juliol el Papa convocava un consistori ordinari públic per a la creació de 21 cardenals nous. El dia escollit seria dissab-

te 30 de setembre i, entre els nous cardenals, el patriarca llatí de Jerusalem, Pierbattista Pizzaballa. Com a cada neocardenal, a Pizzaballa el van acompanyar fidels arribats des de Terra Santa. Durant l'anomenada "salutació de calor" després del consistori, vam poder veure el pare Gabriel Romanelli, rector de Gaza. Poc

podien imaginar que els seus dies a Roma quedarien truncats completament pel terrible atac de Hamas del 7 d'octubre i tot el desastre que ha arribat després. De fet, el pare Romanelli no va poder tornar a Gaza i es queda a Betlem. La tradició marca que a cada cardenal el Papa li assigni una seu a Roma, una parròquia de la qual

prendran possessió i que els apropa i vincula també a la seu de Pere a la Ciutat Eterna. Alguns d'aquests purpurats prenen possessió de la seva seu al cap de pocs dies o setmanes de rebre la birreta. A mitjans d'abril, alguns d'ells tenien agendada aquesta presa de possessió: una missa i una trobada amb la comunitat parroquial. Entre ells, el cardenal Pizzaballa. La presa de possessió del seu títol de Sant Onofre estava programada per al 15 d'abril, però el cardenal es va estimar més endarrerir la cerimònia i no viatjar a Roma i quedar-se a Jerusalem. La decisió del patriarca llatí és símptoma inequívoc de la crítica situació humanitària i de conflicte que pateix Terra Santa.

La guerra entre Israel i Gaza ha superat els 200 dies. Els morts gazians es multipliquen, els ostatges israelians continuen sense tornar a casa i la tensió s'ha estès més enllà dels límits d'Israel i Palestina. El Líban, Síria, l'Iran i tangencialment Jordània s'han vist involucrats. Tangencialment també el Regne Unit o els Estats Units que van ajudar Israel a repel·lir l'atac iranià de fa unes setmanes. El cardenal secretari d'Estat, Pietro Parolin, ha advertit sobre el perill d'una escalada i que "la situació se surti de control i ningú no sigui capaç de contenir-la". La propagació del conflicte és una de les grans preocupacions del Papa. En les més de 80 crides d'aquests mesos a un alto el foc humanitari per a Gaza i l'alliberament immediat dels ostatges, Francesc ha evocat la solució dels dos estats per als dos pobles. La Santa Seu advoca per aquesta fórmula des de fa anys i des del 2015 reconeix l'Estat de Palestina, que compta amb ambaixada vaticana a Roma. En unes declaracions recents, el patriarca Pizzaballa indicava que, evidentment, el que ha passat en aquest mig any demostra com en són, de necessaris, dos estats. "Però els dos estats han de canviar des de dins, han de repensar-se a ells mateixos. Totes dues societats, que han canviat radicalment i ràpidament en els darrers anys, han de tenir el valor de repensar la seva societat", assegurava el patriarca. Pizzaballa recordava que en els seus 34 anys a Terra Santa ha vist moltes guerres i esclats de violència, "però ara res no serà com abans". "Aquesta guerra ens canviarà a tots i per assimilar-la caldrà molt de temps", lamentava.

Mentre els focus continuen apuntant al Pròxim Orient, s'apaguen a l'est d'Europa. Si bé cal celebrar un pas fet per Rússia i Ucraïna, amb la mediació de Qatar, per a un intercanvi de nens deportats per la força. Seran 48. 29 tornaran a Ucraïna i 19 a Rússia. Ho va anunciar l'encarregada per a la Infància del govern de Putin, Maria Lvova-Belova, la qual, igual que el president rus, té sobre el seu cap una ordre de detenció emesa per la Cort Penal Internacional que els acusa d'haver segrestat aquests nens ucraïnesos.

La Santa Seu, encapçalada pel cardenal Matteo Zuppi per encàrrec del Papa, també ha treballat per a la consecució d'aquest objectiu. Els intercanvis de presoners de guerra han estat fructífers gràcies a la mediació de Roma, i els intents perquè els nens tornin a casa seva centren els esforços de l'enviat papal. El secretari per a les Relacions amb els Estats, Paul Richard Gallagher, ha insistit recentment en aquesta tasca de bastir ponts humanitaris. Ha sol·licitat que s'accelerïn aquests intercanvis de menors "i creixi la confiança entre les parts implicades". Mons. Gallagher ha insistit que la Santa Seu opera de forma discreta per no menyscar l'eficàcia de les seves negociacions. Ha confirmat que, en el cas dels nens, també hi ha hagut intercanvi de llistes amb noms. Són les dues nunciatures les que faciliten les trobades entre el cardenal Zuppi i les autoritats civils. "No manquen dificultats per la complexitat de proporcionar informació precisa sobre els menors de totes dues parts i pel nombre encara reduït de devolucions", assenyalava el diplomàtic vaticà. ■

ESGLÉSIA EN SORTIDA

La imatge i la paraula

Potser és la meua edat o la força que per a mi ha tingut sempre la paraula, però em crida l'atenció el fet que observo en la majoria dels ponents: la necessitat de fer servir la imatge en el seu discurs. Ha contribuït molt a aquest fenomen la utilització de les conferències en línia que, a partir de la pandèmia, s'han divulgat més.

Llegir i escriure, dues vessants d'una mateixa joia: la paraula. "En el principi és la Paraula." Si Déu fet home es defineix com la Paraula, vol dir que la "comunicació" és el centre de la facultat humana més pregona. Quan és Déu el que es vol comunicar amb l'home es fa "Paraula", verb encarnat i així es fa entenedor.

Els que tenim el goig d'apropar-nos a Déu mitjançant el Verb, ens apropem a l'amor des de la seva arrel més pregona i, al mateix temps, més entenedora per a la nostra ment. Déu fet home, de la nostra carn, i fet Paraula, comunicació, que ens parla del Pare i ens hi remet. És veritat que la "imatge" té una força comunicativa molt gran i potser avui dia més, però em sabia molt greu que li tragués el lloc, el primer lloc, a la "paraula" manifestació única i meravellosa de l'ésser humà que el diferencia de tots els altres éssers vius. La paraula, el vehicle insuperable de les idees o conceptes que ens enriqueixen.

Des d'aquest humil lloc d'expressió, reivindicco la força i el poder de la paraula per transmetre: riquesa humana, amor, compassió, bon dat, saviesa. I mai odi, venjança, calúmnia o simple crítica. Paraula que enriqueix i no deteriora la convivència. Paraula que regala vida, notícies, alegries o dolors, però que surt des d'un cor bo i una ment sana. Una paraula així és un dels vincles fonamentals per a la convivència humana, per a la cultura, per a l'entreteniment, l'amistat i fins i tot per a la relació amb Déu.

La força increïble de la paraula!

VIQUI MOLINS, S.T.J.

Religiosa teresiana

El nou bisbe va posar en valor la participació dels laics en la vida eclesial

Fra Octavi, un bon pastor per a la diòcesi de Girona

Moment de la imposició de mans, prèvia a la pregària d'ordenació.

IGNASI MIRANDA

Girona

Fotos: Agustí Codinach

Octavi Vilà ja és bisbe i ha iniciat el seu ministeri episcopal com a nou titular de la diòcesi de Girona. Va ser durant una missa celebrada a la catedral gironina, el diumenge 21 d'abril, amb gran protagonisme de la vida religiosa, especialment la cistercenca, amb la presència destacada de la comunitat monàstica de Poblet, de la qual era l'abat fins que es va fer públic el nomenament episcopal el 29 de febrer passat.

En la celebració, va haver-hi dos moments en què Octavi Vilà es va mostrar més proper a la gent. El primer va ser en arribar a la catedral, on va ser rebut a la porta pel Capítol, el Col·legi de Consultors i un grup de fidels, laics i laïques, representants de diverses realitats diocesanes de Girona. En aquest preludi, fra Octavi (vestit amb l'hàbit del Cister) va besar la Veracreu, a petició del president del Capítol Catedral, i va aspergir amb aigua els presents, començant per ell mateix. Ja a dins el temple, el nou prelat va fer una breu pregària davant la tomba dels darrers bisbes difunts i una visita al Santíssim, a la capella conventual, abans de re-vestir-se. El segon moment, el més

distès, va ser la salutació d'Octavi Vilà a tots els presents que se li van poder acostar als peus del presbiteri. Entremig va recórrer la catedral dues vegades per beneir tots els presents.

La celebració, a la qual van assistir 1.500 persones, va ser presidida per l'arquebisbe metropolità de Tarragona, Joan Planellas, que va ordenar el

“Ens cal tenir l'alegria de caminar junts i de recuperar l'essència sinodal de l'Església”

nou bisbe, i concelebrada pel cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona, pel nunci del Papa a Espanya i Andorra, Bernardito Auza, pel president de la Conferència Episcopal Espanyola, Luis Argüello, i per molts altres pastors, sacerdots i diques assistents.

En el Diumenge del Bon Pastor, l'homilia de l'arquebisbe de Tarragona i president de la Conferència Episcopal Tarraconense es va centrar en la figura del Pastor: "El veritable pastor és qui planteja la radicalitat del seguiment de Jesús. Jesús ha de ser l'essencial en el plantejament de qui va al davant. No tindràs altra força ni cap més escut que el de l'Evangelí. En canvi, les menudeses de les formes, les metodologies de la pastoral, aquestes coses poden ser importants, però no són l'essencial."

Abans de la benedicció final, Vilà va dedicar unes paraules d'agraïment i salutació a tothom, en què va reivindicar l'Església de portes obertes i

amb capacitat d'escoltar sense exclusions: "Ens cal tenir l'alegria de caminar junts i de recuperar l'essència sinodal de l'Església, l'alegria d'adonar-se que l'Església és i ha de ser la gran casa de tots, on tothom és benvingut a dir-hi la seva malgrat les diferències d'edat, de formació, de punts de vista, de responsabilitat i funcions, d'implicació o d'adhesió."

Entre moltes altres reflexions, el nou bisbe de Girona va assegurar que "val la pena seguir Jesucrist", i es va adreçar també als no creients i als allunyats o no practicants, des de l'empatia amb les seves raons, incloent-hi "els qui han pogut tenir males experiències que n'hagin provocat l'allunyament o la desvinculació". Igualment Octavi Vilà va fer seves les paraules de sant Joan Pau II quan va ser elegit Papa, per invitar tothom a "obrir encara més les portes a Crist i a no tenir por". També va defensar el Concili Vaticà II i la participació dels laics i laiques en la vida eclesial.

Octavi Vilà, fill de Tarragona, arriba a la condició de bisbe als seus 62 anys i després d'una vocació sacerdotal i monàstica tardana. Va entrar a Poblet a finals del 2005 i va ser ordenat sacerdot el 2015. Abans, havia estat ordenat diaca, concretament el 21 d'abril del 2014. Per tant, l'ordenació episcopal va arribar curiosament tot just 10 anys després de la de diaca, un període que supera tots els rècords de brevetat per a un prevere abans d'arribar a ser bisbe.

L'ara bisbe de Girona no perd canònicament la condició de monjo cistercenc, tot i que l'acceptació del nomenament episcopal comporta prioritzar el seu servei pastoral als diocesesans de Girona. Queda enrere la vida monàstica d'un home senzill, de poques paraules, compromès amb la documentació i l'estudi de la història, i alhora neix la vida d'un nou bisbe cridat a governar la diòcesi de Girona amb el lema "Sigues al capdavant per servir". ■

El nou bisbe surt de la catedral acompanyat de mossèn Joan Baburés, mestre de cerimònies.

Rafel Barruè exercia les funcions de prior superior d'ençà del nomenament d'Octavi Vilà com a bisbe de Girona

Nou abat de Poblet

El nou abat, a la dreta, amb el general cistercenc, Mauro-Giuseppe Lepori.

C.M.M.
Redacció

Poblet ja té nou pare abat, és el pare Rafel Barruè, que, com a prior, havia assumit el govern de la casa d'ençà del nomenament d'Octavi Vilà com a bisbe de Girona, el 29 de febrer.

“Ja hem fet l'elecció i a partir d'avui ja és el nostre nou abat”, ha manifestat fra Bernat Folcrà a *Catalunya Cristiana*. “El P. Rafel és una persona meravellosa, estem molt feliços de tenir-lo d'abat, ha sigut un veritable regal del cel! Una persona profundament espiritual i a més un artista de gran qualitat, els seus quadres són molt bells.”

I en una entrevista al programa *Sense distància* de Ràdio Estel, el mateix pare Barruè ha destacat que la nova responsabilitat fa que se senti valorat, però alhora li genera una certa preocupació, perquè “és una cosa nova, jo no havia vingut a ser abat, sinó monjo. Al llarg d'aquests anys he anat assumint responsabilitats com la de mestre de novicis i de prior, fins aquesta d'abat”.

A les deu del matí del dilluns 22 d'abril, l'endemà que Octavi Vilà iniciés ministeri com a bisbe de Girona, la comunitat de Poblet es va reunir a la sala capitular sota la presidència de l'abat general de l'orde cistercenc, el P. Mauro-Giuseppe Lepori, per a l'elecció del pare Barruè, que després d'acceptar-la va ser immediatament confirmat i instal·lat en el càrrec. El proper 11 de juliol rebrà la benedicció abacial.

Com a abat de Poblet assumeix automàticament la presidència de la Congregació Cistercenca de la Corona d'Aragó, integrada pels monestirs, a més del de Poblet, de Santa Maria de Solius, Santa Maria de Vallbona i Santa Maria de Vallonzella de Barcelona.

El P. Rafel Barruè i Broch va néixer a Vila-real (la Plana Baixa) el 31 d'agost del 1966. Els seus pares es deien Josep i Maria. Es va llicenciar en Belles Arts a la Universitat Politècnica de València. El dia 1 de maig del 2000 va rebre l'hàbit de novici al monestir de mans del pare abat Josep Alegre, a les mans del qual emeté també la professió monàstica l'11 de juliol del 2001, festivitat de sant Benet. El 2009 obtingué la llicència en Teologia a la Pon-

tifícia Universitat Gregoriana de Roma, i poc després, l'11 de juliol del 2010, va ser ordenat de prevere per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, a l'església del monestir.

Al monestir ha estat hostatger diverses vegades, mestre de novicis durant l'abadiat del P. Alegre, i prior des del 20 de març del 2016. Tots aquests serveis a la comunitat els ha compaginat sempre amb la seva vocació d'artista pintor. Podem destacar —a tall de mínim exemple— la decoració de la capella de la infermeria (2016) o les il·lustracions dels nous antifonaris de l'ofici diví (2023). ■

“El P. Rafel és una persona meravellosa, estem molt feliços de tenir-lo d'abat, ha sigut un veritable regal del cel!”

TORTOSA

Professió solemne al monestir de les agustines de Sant Mateu

El diumenge 7 d'abril, segon diumenge de Pasqua i diumenge de la Divina Misericòrdia, al monestir de Santa Anna de les monges agustines contemplatives de Sant Mateu, es va celebrar dins de l'Eucaristia, el ritu de la professió solemne de la germana sor Fàtima Blahová. Va presidir l'Eucaristia Mons. Sergi Gordo i la van concelebrar 14 sacerdots de la diòcesi de Tortosa, de la diòcesi de Sogorb-Castelló i de l'arxidiòcesi de València.

VIC

Inscripcions a les colònies d'estiu Aventura't, aquest any a la Garrotxa

Aventura't són unes colònies, en un entorn natural on gaudir de l'estiu, per a infants i joves de 7 a 12 anys i de 13 a 16. Colònies de l'1 al 7 de juliol. Preu: 175 € (hi ha descomptes per a germans). Inscripcions i més informació a joves@bisbatvic.org o bé al 93 883 26 55 o al 621 140 086.

SOLSONA

Memòria Diocesana d'Activitats 2023

S'ha presentat la Memòria Diocesana de l'any 2023, en la qual es recullen les dades principals de les diferents activitats que l'Església catòlica desenvolupa al territori de la diòcesi de Solsona: la seva vida pastoral, l'atenció social, la cura del patrimoni, l'economia, entre d'altres. Darrere de cada dada hi ha molta vida perquè són moltes les persones implicades que col·laboren en els diversos serveis que ofereix la nostra Església.

LLEIDA

Confirmacions a la catedral

Nou catecúmens de les parròquies de la Mare de Déu de Montserrat, el Carme-Sant Joan, el Pilar-Santa Maria Magdalena, Sant Jaume, les Borges Blanques i Almenar van rebre el 20 d'abril els Sagraments de la Iniciació Cristiana i un desè la Confirmació a la catedral de Lleida, en una celebració presidida pel bisbe Salvador. El bisbe els va animar a "ser testimonis de donar fe" i a "anunciar als altres que sou seguidors de Crist".

TERRASSA

El Consell Episcopal reflexiona sobre la missió de l'arxipreste en el context actual

El divendres 19 d'abril el bisbe Salvador s'ha reunit amb el Consell Episcopal i els arxiprestes per reflexionar sobre la missió de l'arxipreste en la futura reestructuració territorial de parròquies i arxiprestats. Els ha acompanyat en la reflexió Mn. Bruno Bérchez, arxipreste a Barcelona, que ha compartit la seva experiència sobre la reestructuració de parròquies en el context de l'arxiprestat a l'arquebisbat de Barcelona.

GIRONA

Presentació de "La penúltima paraula" i concert d'òrgue a Santa Coloma de Farners

A mitjan abril va tenir lloc, a l'església de Santa Coloma de Farners, la presentació del llibre *La penúltima paraula. Memòries per a una Església renovada*, de Mn. Antoni Matabosch. Seguidament va tenir lloc un concert d'òrgue a càrrec de Pierre Vidal, organista de la catedral de Perpinyà

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Reunió dels secretaris generals i cancellers de les diòcesis amb seu a Catalunya

El dimecres 17 d'abril, a la Casa de l'Església de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, presidida pel bisbe de Tortosa i secretari general de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), Sergi Gordo, es va celebrar una nova reunió dels secretaris generals i cancellers de les diòcesis amb seu a Catalunya, responsabilitat que en un bon nombre de diòcesis està confiada a laïques i laïcs.

TARRAGONA

Cap de setmana vocacional a l'arxidiòcesi de Tarragona

Les delegacions diocesanes per a les Vocacions, per a la Vida Consagrada, per a l'Activitat Missionera i la Cooperació entre les Esglésies, per a la Joventut i per al Laicat i la Família van organitzar conjuntament, els dies 19 i 21 d'abril, diverses celebracions amb motiu de la Jornada mundial de Pregària per les Vocacions i la Jornada de Vocacions Natives.

URGELL

Urgelia Sacra, el projecte de divulgació de Catalonia Sacra a Andorra

"Urgelia Sacra", la denominació que pren el projecte de divulgació patrimonial eclesial Catalonia Sacra en l'àmbit del bisbat d'Urgell, es va presentar dissabte 20 d'abril al Principat d'Andorra amb una conferència i la visita guiada sobre l'arquitectura del nou santuari de Meritxell, inaugurat l'any 1976.

Antònia Castelló Ferrer, redactora de “Ciutats al Vallès Oriental” al diari “El Punt Avui”

“A la intel·ligència artificial li manca la humanitat que només trobem en la condició humana”

MONTSERRAT CREUS
Secretària del GIEC

El papa Francesc parla en el missatge amb motiu de la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials sobre *Intel·ligència artificial i saviesa del cor: per una comunicació plenament humana. Quins avantatges i inconvenients té la intel·ligència artificial en l'àmbit de la comunicació?*

La intel·ligència artificial, com tot nou enginy desconegut, en els primers moments desperta recels i pors pel desconeixement que en tenim, però hem de tenir prou intel·ligència racional i humana per saber aprofitar-ne els beneficis. En el món de la comunicació, pot ser una bona eina, per exemple, per buscar informació sobre un determinat tema o ajudar a fer una transcripció d'una declaració molt llarga. En cada sector pot ser útil d'una determinada

forma. Malgrat tot, la intel·ligència artificial té un problema i és que li manca la humanitat que només trobem en la condició humana, una màquina no té sentiments, sentit comú ni empatia, per molt que s'intenti. Com en tot, la solució és trobar el terme mig i aplicar el sentit comú.

Segons el seu parer, com es tracta el tema de la maternitat als mitjans de comunicació?

Els mitjans són el mirall de la societat. I hem millorat força, en general, sobre els temes de maternitat, que afecten el món empresarial o professional i el familiar, i dels quals se'n fan ressò els mitjans. Encara, però, hi ha molta feina a fer, molt camí per recórrer, perquè la igualtat entre home i dona sigui plena, i la maternitat no comporti renúncies només a les dones. Els mitjans ajuden a normalitzar, a explicar i reivindicar, però la feina l'ha de fer la societat en el seu conjunt.

El mes de maig acostumen a haver-hi les primeres comunions. Com podem transmetre als infants els valors cristians?

Els sagraments com el baptisme o la primera comunió són només una part dels valors cristians que reben els nens i nenes. Com a pares i padrins, cada dia tenim moltes oportunitats per transmetre els valors cristians als infants. La humanitat, estimar, perdonar, saber escoltar, ajudar, no fer mal, no malparlar, etc. Com actues, com parles, què fas i com els eduques a casa és fonamental per edificar una societat amb valors. La feina no es fa en un sol dia, és una cursa de fons. ■

“Com a pares i padrins, cada dia tenim moltes oportunitats per transmetre els valors cristians als infants”

JOSEP MIRÓ I ARDEVOL
President d'e-Cristians

La Transició política sí que va ser un exemple, estimat pels uns, forçat pels altres, de perdó i reconciliació

El perdó

El perdó és part de l'essència del cristianisme. Precisament, la dificultat que presenta la nostra societat per practicar-lo és una constatació més que la cultura que ens domina i la política que ens mana han deixat de ser cristianes.

El perdó és essència del cristianisme perquè ho va assenyalar el mateix Jesús en ensenyar-nos a pregar: "Perdoneu les nostres culpes, així com nosaltres perdonem els nostres deutors." Està al moll de l'os de la Bona Nova fins al final a la creu. És la primera de les set paraules que va pronunciar Jesús abans de morir: "Perdona'ls, pare, perquè no saben el que és fan."

Una societat que tingués com a arquitrav dels seus valors el perdó necessàriament seria molt millor. Justícia sense venjança, presumpció d'innocència abans de jutjar, tot l'oposat a l'actual presumpció de culpabilitat fins que es demostrï la seva innocència, tan estesa, que ja és norma —la inversió de la càrrega de la prova— si el presumpte delictu afecta persones que s'identifiquen com a LGBTIQ; identitats sexuals simbòliques per al poder.

Si el perdó fonamentés la moralitat dominant, les anomenades lleis de la memòria històrica no serien passar comptes amb el passat. La Transició política sí que va ser un exemple, estimat pels uns, forçat pels altres, de perdó i reconciliació. Per això ara és blasmada. El perdó és un mandat directe de Déu i, per això, sempre dona fruits. Els va donar entre nosaltres, que vam ser capaços d'aconseguir la democràcia, canviant el règim polític, alhora que s'abatia un dels drames econòmics més formidables del segle passat, l'ocasionat per la primera i segona crisi del petroli de 1973 i 1979. La inflació arribava a xifres al voltant del 30% el 1979 i l'atur era astronòmic. Tot i això, es va acordar una Constitució i els Pactes de la Moncloa van permetre fonamentar el futur. Avui seria impossible. La raó de la diferència rau en el valor humà del perdó, que permet a l'ofensor redimir-se de la culpa i a l'ofès alliberar-se de la rancúnia, que s'ha esfumat. I és que els nostres problemes només trobaran solució en una societat tan laica com es vulgui, però de cultura cristiana. ■

**MARIA
BALART I ALTÉS**
Professora de Secundària

AULA EDUCATIVA

Educar per al dol

Cal fer partícips els menuts de les situacions joioses, per descomptat, però també de la tristesa i la pèrdua

El mes de gener moria la meva mare. Van ser dos dies d'apagament natural, suau, sense patiment, com una dolça son que ens va permetre a la família acompanyar-la i acomiadar-nos-en. Els meus fills van voler que també els menuts de casa, els besnets de la iaia Muriu, poguessin estar una estona amb ella. Tenen 5, 3 i 2 anys, i van ser uns moments entrançables per a tots.

Portats per un excés de zel i de protecció envers les criatures, tal vegada volem estalviar-los situacions tristes o doloroses, pensant que no les entendran o que és massa d'hora per viure-les. Tanmateix, la malaltia, la vellesa i la mort formen part de la mateixa vida i els infants són capaços de gestionar-les millor del que ens imaginem.

Sempre des del respecte al seu

propri ritme segons l'edat, amb naturalitat i sense imposicions, els petits van compartir les últimes hores amb la besàvia. Estaven acostumats a estar amb ella asseguda i somrient i se'ls va fer estrany veure-la al llit i adormida, però els seus pares els van explicar que estava molt malalta i cansada. Ara era el moment que marxés al cel des d'on seguirà estimant-los i acompanyant-los. Li van dir adeu tot enviant-li petons. També van assistir a l'eucaristia i posteriorment al cementiri.

Aquesta experiència m'ha fet reflexionar sobre la importància d'educar per a la pèrdua i el dol, sense dramatisme ans al contrari, com un cant al do de la vida, agraint l'amor de tantes persones que el Senyor ens posa al nostre costat, la fe que ens dona esperança i la transcendència.

Els dies posteriors al traspàs, el

net que viu a Tortosa anomenava sovint la iaia i també se'l veia una mica trist. Com que està bastants estones a casa, em van ajudar alguns contes que aborden les pèrdues que la vida ens posa en el nostre camí. Cal agrair la sensibilitat dels autors i autores que són capaços d'expressar amb les diferents històries adequades a cada edat allò que a nosaltres potser ens costa de fer.

I així, entre tots podem acompanyar els infants en aquests processos en els quals els més petits ens ofereixen grans lliçons de comprensió i d'afecte que ens ajuden als adults a compartir els nostres propis sentiments.

Viure plegats el dol ens enforteix com a família. Cal fer partícips els menuts de les situacions joioses, per descomptat, però també de la tristesa i la pèrdua. Cal educar també per al dol. ■

**VICTORIA GARCÍA I
AGUSTÍN LABRADOR**
*Responsables de difusió de
Catalunya-Menorca dels Equips
de la Mare de Déu*

FAMÍLIA, ESGLÉSIA DOMÈSTICA

La “DAFO” de la nostra vida

Molts matrimonis no han sentit parlar mai de la importància de tenir un projecte de parella i de família

Molts matrimonis no han sentit parlar mai de la importància de tenir un projecte de parella i de família. És cert que la vida ens porta molt sovint sorpreses i vivències totalment inesperades, tant per a bé com per a mal, i és possible que, en el nostre matrimoni, aquests petits sotracos esdevinguin veritables esvorancs del camí. Però si tenim clar cap on anem i que Déu ens cuida i agafa la mà a la nostra família, també tindrem la seguretat que podrem afrontar-los i superar-los. Però, per a això, hem d'estar preparats convenientment, i tenir un projecte de parella després de l'elaboració d'una DAFO.

Molts de vosaltres us deueu estar preguntant, i, què és una DAFO? És una eina que es fa servir a les empreses per analitzar-les, per veure com enfortir-se i així assegurar-ne

el futur i creixement. La principal empresa de la nostra vida és la nostra família, i nosaltres com a cristians hauríem de treballar també per assegurar el futur de la nostra família. Als Equips de la Mare de Déu, se'ns insisteix en l'elaboració d'aquest projecte de parella a partir d'un diàleg profund que se'ns recomana fer pel cap baix un cop al mes, en clima de pregària.

Es tracta d'analitzar les Debilitats, Amenaces, Fortaleses i Oportunitats.

Les debilitats i les fortaleses són cadascun dels defectes i virtuts que tenim, són internes, depenen de nosaltres. Quin paper tenen i com afecten la nostra família cadascuna d'elles? Quines capacitats són els puntals que sostenen la meua família i quines les debilitats sobre les quals cal treballar perquè els meus éssers

estimats siguin més feliços?

Les amenaces i oportunitats venen de fora i no les podem controlar, però el que sí que podem fer és intentar identificar aquestes amenaces, perquè quan se'ns presentin sapiguem com afrontar-les, i poder-ne fer oportunitats per créixer i enfortir el nostre matrimoni i família.

Un cop reconegudes i identificades, anirem veient com a través de la trobada amb el Senyor i l'acompanyament de l'Església, podrem dir com sant Pau: “Perquè quan soc feble és quan soc realment fort.”

Us animem a posar en pràctica aquesta DAFO en la vostra vida, i a anar revisant-la en la trobada que cada matrimoni hauria de mantenir un cop al mes, una trobada de diàleg profund, sincer i sobretot, en presència de Déu, que serà el que ens il·lumini les passes. ■

“COMPTEM QUE EL SENYOR ENS PROTEGEIX I ENS ABANDONEM A LA SEVA VOLUNTAT”

Pedro Zafra, sacerdot espanyol a Kíiv

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

Recentment va ser a Barcelona el jove sacerdot espanyol Pedro Zafra, que pertany al Camí Neocatecumenal. Va arribar a Ucraïna el 2011 per formar-se com a seminarista i va ser ordenat el 2021. Davant la invasió russa, va decidir quedar-se al país i ajudar la població. Des de la seva parròquia de l'Assumpció de la Mare de Déu, a Kíiv, on és vicari, comparteix el patiment, però també l'esperança que la pau arribi més aviat que tard. El P. Zafra és un dels sacerdots que compta amb el suport d'Ajuda a l'Església Necessitada (ACN) gràcies a la campanya “Ucraïna, no et vull oblidar”.

On el va agafar l'esclat de la guerra?

Quan va començar la guerra jo

era a Újhorod, una ciutat a l'oest d'Ucraïna, a mitja hora de la frontera amb Eslovàquia. Juntament amb mi també hi havia un altre vicari de la parròquia. Vam prendre la decisió de marxar ràpidament a Kíiv, parlant entre nosaltres vam dir: “Ens quedem aquí, obrirem la parròquia i estarem a disposició de la gent.”

Com recorda aquells primers moments?

La veritat és que tenia molta por, hi havia molta incertesa. Sabia que Déu m'havia posat allà. Sabia que la voluntat de Déu era ser allà i ser amb la gent a la qual el Senyor m'havia enviat.

Què va ser el més dur?

Vam arribar a Kíiv i vam agafar els matalassos, les coses més essencials, i vam baixar a la part de la caldera i allà vam dormir. I l'endemà vam obrir la parròquia. Estàvem resant laudes a la capella i vam obrir un evangeli a l'atzar: deia que les guineus tenen cau, els ocells del cel tenen niu, però el Fill de l'home no té on reclinar el cap. Aquesta paraula continuava amb el fet que després Jesús va enviar els 72 deixebles a la missió de dos en dos.

Aquella va ser una paraula que ens va confirmar el que havíem de fer, tot i que no sabíem realment com actuar. Diguem que aquest va ser un signe molt fort del Senyor que ens va donar força.

Com ha canviat el treball de la parròquia en aquests dos anys de guerra?

Durant el primer període de la guerra, els primers mesos, vam acollir unes 35 persones: famílies, joves amb nens, matrimonis grans, joves, una persona gran malalta que gairebé no podia caminar... sobretot ens vam dedicar a l'ajuda humanitària, a repartir productes que ens arribaven de

“Sabia que la voluntat de Déu era ser allà i ser amb la gent a la qual el Senyor m'havia enviat”

Pedro Zafra va ser ordenat sacerdot el 2021.

Ajuda a l'Església Necessitada demana no oblidar Ucraïna.

diferents parts d'Europa, d'Espanya, d'Itàlia, de Polònia... gràcies a Déu i als benefactors vam poder subsistir. Aquella gent començava a venir per demanar ajuda humanitària, però alguns van començar a venir a les eucaristies, a formar part de la vida parroquial. Molta gent sol·licitava preparació als sagraments. Vam tenir diferents matrimonis en aquells primers temps de guerra, primeres comunions... Actualment ens dediquem sobretot a la catequització de nens, tenim grups de joves, escolanets, tenim la pastoral de postconfirmació...

S'hi acostuma un, a la guerra?

M'agradaria dir que no, però sí, un s'hi acostuma. Al principi sentíem les sirenes, ens refugiàvem... però la gent ha de viure. La situació, almenys

a Kíiv, s'ha estabilitzat. La gent ja ha tornat a la feina, als negocis, als supermercats, a les farmàcies, tot aquest tipus de comerços ja funcionen, però cada dia sona l'alarma i això desorganitza una mica la vida. La veritat és que quan sonen les alarmes un ja no s'altera tant com abans, però és clar, a Kíiv hi ha bombardejos esporàdics. Són moments que, novament, porten la tensió.

En aquesta situació on hi ha ferides obertes, violència, odi, com es pot sembrar l'Evangeli?

És complicat, però nosaltres des del primer moment, als parroquians, els vam parlar del sermó de la muntanya, de l'amor a l'enemic. Són paraules de Jesucrist. És el que Jesucrist va fer amb cadascun de nosaltres a la creu. Cadascun de nosaltres, i jo

també, amb els nostres pecats, hem crucificat Jesucrist. I què feia Jesucrist? Doncs pregar pels seus enemics, intercedir davant del Pare per cadascun de nosaltres. És veritat que la ferida, l'odi, sobretot de la gent que ha perdut familiars o que tenen familiars a la guerra, és molt profund. Però veiem com la gent va acollint aquesta paraula i cerca el sentit del patiment, el sentit de la vida, si hi ha alguna cosa després de la mort. Nosaltres diem: la nostra pàtria no és Ucraïna, la nostra pàtria és el cel. Som pelegrins en aquesta terra i cadascú tenim una missió. Jesucrist no va evitar el patiment, va entrar voluntàriament en el patiment per mostrar-nos que després de la mort hi ha la resurrecció.

I nosaltres ho prediquem i veiem

com a la gent l'ajuda a tenir una relació més íntima amb el Senyor, amb Jesucrist, a acudir als sagraments i a trobar el sentit que la mort no és el final, sinó que hi ha la vida eterna. I nosaltres creiem en la vida eterna, jo també. Jo estava disposat: si cau una bomba, doncs ja està. És un moment que el Senyor et dona la gràcia i amb això comptem, amb que el Senyor ens protegeix i ens abandonem a la seva voluntat, al que Ell vulgui, però és clar, això no treu que, per a la gent, sobretot la que no té Déu a la seva vida per diferents circumstàncies, sigui complicat. La nostra missió és anunciar l'Evangeli i com deia el nostre bisbe, l'Evangeli no canvia en cap circumstància, ni quan són temps bons ni quan són temps dolents. En aquest sentit, la radicalitat de l'Evangeli ens convida a veure que hi ha alguna cosa més.

A nivell personal, ha notat si li ha canviat la fe?

He vist sobretot que la gràcia de Déu ha anat actuant en mi. És veritat que és un combat, cada dia, amb la creu, cridat a convertir-me, a començar novament, veig els meus pecats. No és que m'hagi fet més perfecte, més creient, però veig la pedagogia que Déu té amb mi de perdó, de paciència, que en els moments de més patiment s'ha manifestat la seva gràcia, la seva misericòrdia. És una experiència que a mi m'ajuda, sobretot davant la incertesa de no saber quan acabarà tot això. M'empeny a demanar al Senyor que m'ajudi a entrar cada dia en la seva voluntat.

Tots els dies experimento les meves febleses, però veig que el Senyor em dona suport i m'ha fet veure que el Senyor és el Déu de la història, el Déu de la meua història, i que si molts cops Ell ha fet coses la voluntat de les quals és contra la meua voluntat, al final Ell sempre m'ha donat la gràcia per entrar en la seva voluntat. I la guerra també ha estat això. He experimentat la por, la incertesa, el no saber què fer, quina decisió prendre, però sempre tenint en compte, com també diu la Sagrada Escripura: "Recordeu-vos del vostre primer amor." He vist que el Senyor m'ha anat cridant i el Senyor ha estat fidel.

De quina manera es viu la universalitat de l'Església en aquests moments?

Hem experimentat suport espiritual, material també, però sobretot

espiritual. Tants convents a Espanya que pregunten per nosaltres, tanta ajuda que ens han donat de tots els àmbits de l'Església; els projectes d'ACN per a la formació de sacerdots per ajudar la gent de l'estrès post-traumàtic. Hem experimentat com el Senyor ens ha obert un món que no coneixíem i això ha format una comunió a l'Església, una solidaritat enmig del patiment. L'Església ens està ajudant, ens està sostenint i ens sentim veritablement molt sostinguts pel papa Francesc, amb els seus enviats.

De fet, el lema de la campanya d'Ajuda a l'Església Necessitada és molt explícit: "Ucraïna, no et vull oblidar."

Ho veiem amb tots els projectes que impulsa, sobretot per a la formació de sacerdots, de monges, de laics, també l'ajuda als seminaristes, als centres vocacionals, ajuda humanitària. Estem molt agraïts a ACN i a tota l'Església per tot el que està fent per Ucraïna i perquè no s'oblidi, perquè, tot i que a les notícies no aparegui, la gent continua patint.

Quin missatge li agradaria transmetre?

Déu fa una història amb cadascun de nosaltres, amb cada poble, amb cada nació. No ens escandalitzem del patiment. Déu és present en tot. Déu és fidel. Ens estima, ens estima per damunt dels nostres pecats, de les nostres febleses. Déu és el Déu de la història. Malgrat els patiments, les dificultats, tot el que es pugui veure al voltant, la mort, Crist és present i Ell ens dona la gràcia per seguir la seva voluntat, la missió que ens ha encomanat. Això no vol dir que ser cristià ja suposi un èxit, sense patiment. Déu mira cada poble i tot el que permet ho permet per a bé, per purificar la nostra fe, perquè la nostra relació amb Ell no sigui una relació superficial, cultural, de culte, sinó que sigui una relació de pare a fill, de fill a pare, que tenim un pare al cel. Dono gràcies a la meua família, als meus catequistes, als meus germans de comunitat, dono gràcies també a tots els benefactors que ens han ajudat de tants parts d'Europa, d'Espanya, d'Itàlia, de Polònia i agraeixo també a ACN que ens està donant suport, que ens està ajudant a portar l'Evangeli, a sostenir la societat ucraïnesa, a portar la pastoral a través de tots els projectes. ■

"Nosaltres diem: la nostra pàtria no és Ucraïna, la nostra pàtria és el cel"

"L'Evangeli no canvia en cap circumstància, ni quan hi ha temps bons ni quan hi ha temps dolents"

Tant de bo que els polítics que seran escollits diumenge vinent es “juguin” la vida al servei de Catalunya, pensant en els més febles

Del bingo al casino

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolgudes i benvolguts, fa més de cinquanta anys a casa nostra es van liberalitzar el que es deien *jocs prohibits*. Aleshores, la ciutadania va conquerir la “llibertat” de triar on arriscar els seus diners, entre el bingo i el casino, la Loteria Nacional o els Jocs i Apostes de la Generalitat i, sempre, el lloc per antonomàsia: la Borsa i les Inversions. Ara, la classe política ens ha explicat que no s’han pogut aprovar els pressupostos de la Generalitat perquè no hi ha hagut acord per a la construcció d’un gran complex d’oci i de joc a les nostres contrades i que aquesta és la causa —o l’excusa, potser— de l’avançament electoral per a la setmana vinent. N’hi ha per alçar el crit al cel? No us sorprèn que el destí dels diners de la ciutadania depenguin d’un casino? I això que el projecte BCN World, rebatejat com

a Hard Rock, sigui només un casino tampoc és ben bé cert, perquè és molt més.

Però anem a pams. La Bíblia lloa “el ric que ha estat trobat irrepreensible i que no ha anat darrere l’or [...]”, podia transgredir la llei i no l’ha transgredida, podia fer el mal i no l’ha fet” (Sir 31,8-10). La llibertat de triar entre el bé i el mal és la font del mèrit per a aquells que prefereixen la veu de la consciència al l’impuls de l’instint, que podent pecar no van pecar, com afirma repetidament la Bíblia. D’altra banda, uns documents de la nostra Església, les anomenades *Tarraconenses*, que eren els decrets erigits a partir dels nostres concilis provincials, i que abans els rectors les llegien a les esglésies els dies de festa, deien que calia preferir l’estalvi i el treball al joc i a l’atzar per fer diners.

Dit tot això, no puc estar de preguntar-me: per què hi ha tanta gent que va al bingo, al casino, a les cases d’apostes i jocs? Per què tenen èxit els jocs d’atzar? Per què a l’espècie humana li plau tant apostar? Penseu que qui es juga els diners, més que per l’esperança d’enriquir-se, ho fa pel plaer del risc. Sempre ha estat temptadora l’aventura: posar cinc mil euros a la ruleta, apostar a la borsa en inversions de gran risc, prémer l’accelerador fins als cent

vuitanta per una carretera estreta, apostar perquè succeeixi allò que les lleis de la natura no preveuen. Però en tot això hi manca una visió clau: la gent pobre no pot jugar-se gaire res, i la rica, abans de satisfer els seus capricis, podria invertir per crear nous llocs de treball èticament decents i ecològicament sostenibles. Però la realitat és tossuda i devastadora. La gent pobre es juga el que no té, i la gent rica s’apropia del que perden els altres.

Ja ho diu el llibre dels Proverbis: “Els teus plans et poden semblar bons, però podrien portar-te a la mort [...]. Qui fa l’ullet és que planeja una maldat, qui ja l’ha feta es mossega els llavis [...]. Val més ser pacient que valent, dominar-se, més que conquerir ciutats. Es tiren els daus de la sort, i el que en surt ve del Senyor” (Pr 16,25.30.32-33).

Juguem-nos la vida a l’aposta de fer el bé? Més no es pot arriscar. Tant de bo que els polítics que seran escollits a les eleccions del diumenge vinent es “juguin” la vida al servei de Catalunya i de tota la seva gent, sense discriminacions, i pensant sobretot en els més febles. Serà el joc més arriscat, l’aventura més apassionant de la seva vida. I aquest projecte, com tots els projectes, han de ser fets pensant en el bé comú.

Ben vostre. ■

Com podem continuar sent plenament humans i orientar cap al bé l'actual procés de canvi cultural?

Els mitjans de comunicació social

SALVADOR GIMÉNEZ
Bisbe de Lleida

Estimats diocesans,
Una de les característiques de la societat actual és la preocupació per la comunicació entre els éssers humans. Segurament sempre ha estat així. D'ençà que es coneix la petjada de l'home sobre la terra abunden els instruments que han servit en les seves relacions, ja sigui portant un bastó a la mà per pegar o pintant un cor a les parets de les coves i en els troncs dels arbres per mostrar l'amor mutu. Però ara sembla que se'n fa un ús molt més exagerat: pels carrers es veuen constantment persones amb el telèfon enganxat a l'orella que es comuniquen amb els altres per saludar-se, per gestionar un negoci o per interessar-se per la salut; sense parlar de la quantitat d'hores esmerçades davant de les pantalles, tauletes o aparells de ràdio per rebre informació i estar ben comunicats amb el món.

Com tots els productes fets per les mans i la intel·ligència de l'ésser humà aquests procediments comunicatius contenen alhora avantatges i perills en la seva utilització; tot depèn

de l'actitud de cadascú davant dels instruments que ens proporciona la ciència per permetre un millor benestar en la nostra vida o per pervertir les nostres conductes i costums. Tot depèn. Com deia sorneguerament un amic del meu pare, que mediava en la compravenda d'immobles i finques, quan li preguntaven pel valor de determinat bé mai n'assenyalava el preu: sempre depenia de l'interès mostrat pel venedor o pel comprador.

Explico tot això per valorar en la seva justa mesura la importància dels mitjans de comunicació en una societat com la nostra que es vanagloria d'oberta, democràtica i respectuosa amb tot i amb tots. La línia vermella queda fixada en la dignitat de la persona amb els drets humans com a suport o amb l'Evangeli com a fonament vital, i també en la cerca de la veritat i la repulsa de la mentida. I ho dic unint-me al sentiment de l'Església amb motiu de la celebració diumenge que ve de la 58ena Jornada Mundial de les Comunicacions Socials que coincideix amb la solemnitat de l'Ascensió del Senyor, el qual, en el seu comiat, deia als deixebles que s'encarreguessin de transmetre al món sencer el seu missatge i la seva obra. Des d'aquell moment una de les missions fonamentals del cristià és la comunicació de l'Evangeli als altres perquè dona sentit i felicitat a les seves vides i mostra l'immens amor

de Déu a les seves criatures.

L'Església ha estat sempre a prop dels mitjans perquè en el que és essencial concorda amb la seva funció elemental: donar a conèixer fets, comunicar opinions i conformar un estat determinat de referència social. A vegades ha lamentat els excessos que han produït algunes notícies negatives, però sempre ha valorat la cerca de la veritat i la denúncia de les injustícies.

El missatge del Papa per a aquesta Jornada, titulat *Intel·ligència artificial i saviesa del cor: per a una comunicació plenament humana*, comença amb una pregunta: com podem continuar sent plenament humans i orientar cap al bé l'actual procés de canvi cultural? Continua advocant per iniciar el recorregut des del cor per augmentar les referències amables i evitar que la riquesa tecnològica actual privi d'humanitat les relacions socials; també alerta dels perills i l'oportunitat de l'anomenada intel·ligència artificial, anteposant sempre el creixement integral humà. Acaba amb unes preguntes punyents que ens ajuden a la reflexió, tot afirmant que "correspon a l'home decidir si es converteix en aliment d'algorismes o, en canvi, si alimenta el seu cor amb la llibertat sense la qual no creixeria en saviesa".

Gràcies a tots els comunicadors i empreses per cercar la veritat i pel suport a la llibertat.

Amb el meu afecte i benedicció. ■

CONSULTORI BÍBLIC

El Cohèlet és pessimista?

FRA BERNAT FOLCRÀ

Biblista

Molts estudiosos han difós l'opinió que el Cohèlet és un llibre negatiu envers la vida. El Cohèlet no seria més que un pessimista, ja que tants cops hi llegim el conegut leimotiv “vanitat i més vanitat, tot és efímer, tot és en va”.

Res més lluny de la veritat. Amb el seu cèlebre *ritornello* el Cohèlet ens avisa del perill de fonamentar la nostra seguretat en coses que des de sempre considerem que ens fan feliços: els diners, el poder, tenir-ne més. Tot això és vanitat i ha de ser relativitzat.

Una lectura que sàpiga fer justícia al llibre és la que posa a l'altra banda de la balança l'“alegria”, paraula que surt el mateix nombre de vegades que “vanitat”. El Cohèlet dona molt de valor a aquelles petites alegries que neixen de les accions més concretes i bàsiques de l'home, com menjar, la satisfacció d'haver complert, la feina ben feta, la gratuïtat: “Entenc que no hi ha res millor per a l'home que fruit de tot el que fa: aquesta és la seva paga!”

Cohèlet no renuncia a la possibilitat de ser feliç, considera que gaudir del que es fa és un do meravellós de Déu (2,24 i 3,13). El seu llibre té moltes concepcions lluminoses i alegres de la vida que no estan gens malament en un autor al qual titllen constantment d'esceptic i pessimista.

Per això va ser escollit Cohèlet entre tots els llibres canònics per celebrar la litúrgia d'una de les festes més alegres i joioses del calendari jueu, la festa dels Tabernacles, l'“Estació de l'alegria”.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

Estimeu-vos els uns als altres com jo us he estimat

MN. JOSEP RIUS-CAMPS

Teòleg i biblista

Il·lustració: Glòria Monés

Jesús compara l'amor amb què ha estimat els seus deixebles amb l'amor amb què el Pare l'ha estimat a ell, palesant així l'entera confiança que es tenen l'un a l'altre: “Tal com el Pare m'ha estimat, també jo us he estimat a vosaltres: resteu en el meu amor.” Els posa, però, com a condició, que observin els seus manaments i, novament, els compara amb els del seu Pare: “Si observeu els meus manaments, restareu en el meu amor, com *també jo* he observat plenament els manaments del *meu* Pare i resto en el seu amor.” Jesús utilitza el mateix mot que empraven els jueus en la Torà i que nosaltres ens hem fet nostre, “manaments”, però “els seus manaments”, igual que “els manaments del *meu* Pare”, superen els seus manaments, els drets de l'home. Jesús ja els n'havia parlat, reduint-los a un de sol: “Us dono un manament nou, que us estimeu els uns als altres, com *també jo* us he estimat, a fi que també vosaltres us estimeu els uns als altres” (Jn 13,34). Ara, però, ho emmarca amb una inclusió: “Aquest és el meu manament que us estimeu els uns als altres, tal com jo us he estimat” // “Això és el que us estic inculcant: estimeu-vos els uns als altres.” Aquestes repeticions serveixen per recalcar allò que ell

considerava més essencial en la manera com els seus deixebles s'havien de comportar. Després d'emmarcar-ho, precisa quina ha estat la mostra de l'amor que els ha manifestat: “Un amor més gran que aquest *ningú* no el té, que immoli la seva vida pels seus amics.”

La segona part del discurs de comiat que anem resseguint, després que els hagués dit: “Aixequen-vos, anem-nos-en d'aquí!” (14,31b), és una reflexió de Jesús ja ressuscitat sobre la seva mort violenta per evitar que les represàlies dels romans recaiguessin sobre els seus deixebles. Això sí, els considera els seus amics sempre que facin allò que els està inculcant. Ja no són servents, sinó amics seus, “perquè tot allò que he sentit de part del meu Pare us ho he donat a conèixer”, a fi que —conclou— “porteu fruit, i que el vostre fruit resti”.

Quan ens vam adonar que l'autor del mal anomenat *Evangelí de Joan* havia fet dues redaccions, ens sorprengué que tan sols en la segona redacció insistís una vegada i una altra en el tema de l'amor fratern. Possiblement, la comunitat oient ho hauria oblidat, com ens passa freqüentment en l'Església, marcada sovint pel Dret Canònic. ■

Diumenge VI de Pasqua

Lectura primera

Ac 10,25-26.34-35.44-48

El do de l'Esperit Sant ha estat vessat fins i tot sobre els qui no són jueus

Lectura dels Fets dels Apòstols

Així que Pere entrà, Corneli sortí a rebre'l i es prosternà als seus peus. Pere el feu aixecar dient-li: "Posa't dret, que jo soc home, igual que tu." Llavors Pere prengué la paraula i digué: "Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui." Mentre Pere deia això, l'Esperit Sant vingué sobre tots els qui escoltaven la seva predicació. Els jueus creients que havien vingut amb Pere s'estranyaren molt en veure que el do de l'Esperit Sant era vessat fins i tot sobre els qui no eren jueus. De fet, els sentien parlar en llenguatges misteriosos i proclamar les grans coses de Déu. Llavors Pere digué: "Qui pot excloure de l'aigua del baptisme aquests que han rebut l'Esperit Sant igual que nosaltres?" Tot seguit manà que els bategessin en el nom de Jesucrist. Després li pregaren que es quedés amb ells uns quants dies.

Evangelí

Jn 15,9-17

Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: "Jo us estimo tal com

Salm responsorial

97

Canteu al Senyor un càntic nou: ha fet obres prodigioses, la seva dreta i el seu braç sagrat han sortit victoriosos. R.

R. El Senyor ha revelat la seva ajuda, i els pobles contemplen la salvació. O bé: Al·leluia.

El Senyor ha revelat la seva ajuda, i els pobles contemplen la seva salvació. L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment a la casa d'Israel. R.

Tothom ha vist d'un cap a l'altre de la terra, la salvació del nostre Déu. Aclameu el Senyor arreu de la terra, esclateu en cants i en Crist d'alegria. R.

el Pare m'estima. Manteniu-vos en l'amor que us tinc. Si observeu els meus manaments, us mantindreu en l'amor que us tinc, com jo també observo els manaments del meu Pare i em mantinc en l'amor que em té. Us he dit tot això perquè tingueu l'alegria que jo tinc, una alegria ben plena. El meu manament és que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics. Vosaltres sou els meus

Lectura segona

1Jn 4,7-10

Déu és amor

Lectura de la primera carta de sant Joan

Estimats meus, hem d'estimar-nos els uns als altres, perquè l'amor ve de Déu. Tothom qui estima és fill de Déu: ha nascut d'ell i el coneix. Els qui no estimen no coneixen Déu, perquè Déu és amor.

Hem vist clarament l'amor que Déu ens té quan ell ha enviat al món el seu Fill únic, perquè visquem gràcies a ell. L'amor és això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ha estat el primer d'estimar-nos, tant, que ha enviat el seu Fill com a víctima propiciatòria pels nostres pecats.

Al·leluia

Qui m'estima farà cas de les meves paraules, diu el Senyor; el meu Pare l'estimarà, i vindrem a fer estada en ell.

amics si feu el que jo us mano. Ja no us dic servents, perquè el servent no sap què fa el seu amo. A vosaltres us he dit amics, perquè us he fet saber tot allò que he sentit del meu Pare. No sou vosaltres, els qui m'heu escollit. Soc jo qui us he escollit per confiar-vos la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, un fruit que durarà per sempre. I el Pare us concedirà tot allò que demanareu en nom meu. Això us mano: que us estimeu els uns als altres." ■

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC B; FERIAI II
TEMPS DE PASQUA
SALTERI: SETMANA 2

Maig

5. DIUMENGE

Diumenge VI de Pasqua, Blanc. Lectures: Fets 10,25-26.34-35.44-48 / Salm 97 / 1 Joan 4,7-10 / Joan 15,9-17
SANTORAL: Amador, prev. i mr.; Àngel de Sicília, prev.; Irene, vg. i mr.; beat Salvi Huix, b. i mr.

6. DILLUNS

Fèria, **Blanc.** Lectures: Fets 16,11-15 / Salm 149 / Joan 15,26-16,4a
SANTORAL: Beneta, vg. i mr.; Domènec Savio; beat Francesc de Laval, b.; commemoració de sant Joan *ante portam latinam*, mr.; Justí, prev.

7. DIMARTS

Fèria, **Blanc.** Lectures: Fets 16,22-34 / Salm 137 / Joan 16,5-11
SANTORAL: Benet II, p.; Gisela, rel; Sixt i Eovald o Hou, mrs.

8. DIMECRES

Fèria, **Blanc.** Lectures: Fets 17,15.22-18 / Salm 148 / Joan 16,12-15
SANTORAL: Bonifaci IV, p.; Eladi, b.;

beat Jeremies de Valàquia, rel.; beat Lluís Rabatà, prev.

9. DIJOUS

Fèria, **Blanc.** Lectures: Fets 18,1-8 / Salm 97 / Joan 16,16-20
SANTORAL: Casilda, vg.; Caterina de Bolonya, vg.; Gregori de Berrueza, b.; Pacomi, ab.

10. DIVENDRES

Sant Joan d'Àvila, prev. i Dr. de l'Església (MO), Blanc. Lectures: Fets 18,9-18 / Salm 46 / Joan 16,20-23a
SANTORAL: Antoni de Florència, b.; Beatriu, vg.; Damià de Molokai, prev.

11. DISSABTE

Del dissabte, **Blanc.** Lectures: Fets 18,23-28 / Salm 46 / Joan 16,23b-28.
A Lleida, **Sant Anastasi, mr.** (S i MO), Vermell. A Tortosa, **Mare de Déu dels Desemparats (F), Blanc.**
SANTORAL: beat Domènec Iturrate, prev.; Eudald, mr.; Ponç, b.

El Sant 10 de maig

Antoni de Florència, arquebisbe

Nascut l'any 1389 a Florència, Antoni de Pierozzi, conegut també com a sant Antoní, va ser una de les figures més influents de la seva època. Des de ben jove, va mostrar un gran interès per l'Orde dels Predicadors, on va entrar-hi el 1406. Va ser gràcies als frares dominics que va començar a descobrir els senyals que Déu li enviava, en un moment en el qual molts d'ells començaven un procés de reforma per recuperar l'essència de l'Orde. Antoni va participar i va liderar aquest moviment de canvi. La seva primera gran aportació va ser la *Sacrae Theologiae*

Summa, que va escriure quan era el prior del convent de Sant Marc. El 1446 va esdevenir l'arquebisbe de Florència, i amb la seva paraula i el seu exemple es va dedicar a resoldre tot tipus de problemes a la ciutat, en una època on hi havia una gran crisi de valors després del cisma d'Occident, que havia dividit l'Església i la societat. No obstant això, gràcies a la seva prudència i serenitat, va aconseguir resoldre tots els problemes, un fet que el va portar a rebre el renom d'"Antoni el dels consells". Va morir a Florència el 1459, i va ser canonitzat el 1523 pel papa Adrià VI. ■

MN. RAFAEL SERRA
Sacerdot de l'arquebisbat de
Tarragona

La Litúrgia de l'Església és sòbria en l'ús del Parenostre, justament per ressaltar-ne la dignitat

Així a la terra, com es fa en el cel

El Parenostre conté la pregària del cor de Jesús i ell ens la donà. És la seva pregària, i només seva, que ha esdevingut la nostra. Conté totes les pregàries que podem fer. És comunitària i ens obre des del començament (*Pare nostre*) a la comunió dels sants. És la pregària que el Senyor ens valliurar i va manar que diguéssim. De totes les monicions de l'Ordinari de la missa, la primera, i la més antiga, és la millor: *Fidels al manament del Senyor i seguint el seu diví mestratge gosem dir*. Fixem-nos: és un mestratge diví (*del Senyor Jesús*) i és un atreviment (*gosem dir*). Una gosadia que ve del Esperit Sant que ens ha estat donada i que ens introdueix en la intimitat de la Trinitat.

La Litúrgia de l'Església és sòbria en l'ús del Parenostre, justament per ressaltar-ne la dignitat. L'empra, seguint el costum apostòlic, en la Litúrgia de les Hores, del matí (Laudes) i del vespre (Vespres). El Parenostre, en l'estructura de la pregària pública i solemne de l'Església, apareix no com a afegitó, sinó com a culminació tant de la lloança del matí com de la súplica del vespre. Els himnes, els salms, els cànctics evangèlics no són sinó preparació per proclamar l'oració que el Senyor ens va donar, plenitud de tota lloança i de tota súplica. Per això cal que en la celebració comunitària l'oració del Senyor sigui cantada amb solemnitat. És bellíssima la forma de cantar el Parenostre en la Regla de sant Benet. L'abat, que és expressió de la paternitat divina, canta les set invocacions i la comunitat assenteix amb un *amén* a cada invocació. Qualsevol cristià, encara que no pugui celebrar les Hores Santes, ha de dir el Parenostre dues vegades al dia, al matí i al vespre. Així s'uneix a la pregària

de l'Església que santifica el temps. Així comença i acaba el dia. Sé de famílies que abans de sortir de casa al matí i abans del descans nocturn resen junts el Parenostre. És un costum fàcil i de bon fer.

També en totes les tradicions litúrgiques el Parenostre és recitat abans de participar en la Sagrada Comunió. Després de la Pregària eucarística i abans de fraccionar el pa, els cristians resen l'oració del Senyor i es donen l'òscul de la pau. Només com a fills i germans poden accedir a la taula eucarística.

L'oració del Senyor acompanya el pelegrinatge del poble de Déu cap al Regne de Déu. Ens posa en tensió escatològica pel Regne pel qual sospirem i demanem el seu adveniment (*Vingui a nosaltres el vostre Regne*). Un pelegrinatge en el qual podem caure en temptació i en el Mal. És la temptació de deixar de creure en Déu i el seu amor i viure sense Déu. Aquesta és la victòria del Mal. Sempre m'ha agradat la petició *Faci's la vostra voluntat així a la terra com es fa en el cel*. La plenitud de la caritat és el cel. Per tant, demanem que a la terra (en la nostra història) es manifesti l'ordre de la caritat, que inclou la justícia. Aquesta és la voluntat de Déu.

Santa Teresa de l'Infant Jesús deia: "N'hi ha tantes, de pregàries, i totes m'agraden, i com que no sé quina escollir em conformo de dir el Parenostre pausadament, amb un cor atent i amorós." En l'espiritualitat cristiana primer és la Paraula i, després, el pensament. És deixar que la Paraula adquireixi ressonàncies infinites dins del propi cor. Conscients de tot això, diguem el Parenostre amb la certesa que som fills de Déu, fills en el Fill (Ef 1,5) i els fills adoptius no són menys estimats que els fills naturals i són hereus del mateix testament. ■

Celebració de la Pasqua Familiar a Llinars del Vallès

L'evangeli del dia va ser teatralitzat per petits i grans.

FRANCESC BALCELLS TEIXIDÓ

Ets a casa!" Amb aquest lema, els dies de Pasqua ens vam aplegar a Mogent (Llinars del Vallès) trenta-tres famílies d'arreu de Catalunya, conjuntament amb la comunitat marista de la casa i l'escolapi Víctor Fillella. En aquest indret vam parlar una taula ben gran, perquè la taula és un bon lloc per conèixer-nos i cuidar-nos els uns als altres.

Vam tenir temps per "fer obres", tirant alguns murs a terra; aquelles parets que ens impedeixen créixer i ens tanquen en nosaltres mateixos. Du-

rant aquests dies intensos, en aquesta casa comuna vam jugar, vam cantar moltíssim, vam pregar, vam encendre la llar de foc i vam celebrar la vida. Una vida que ens connecta amb Jesús, que el volem també a dins de casa.

L'evangeli del dia, teatralitzat per petits i grans, ens va deixar algunes escenes interpel·lants: la convicció que Jesús viu enmig la família, la provocació que hem de ser "menys creients i més creïbles" i la invitació a posar-nos el davantal, perquè volem ser llum al nostre petit entorn: la classe, la feina, el barri, el grup d'esport, el cau...

La Pasqua i, en el nostre cas particular la Pasqua Familiar, carrega piles. Des de Llinars ens vam sentir en

comunió amb tantes altres pasqües d'arreu de Catalunya que celebren i pregunten i fan camí. La Pasqua Familiar, que va néixer amb joves que havien passat per les Avellaneres, és un oasi excel·lent per desvetllar consciències, pares i fills. Un trosset de cel a la terra que permet trobar-se, trobar Déu i, sobretot, trobar molts companys de camí, que també volen viure en clau cristiana.

És una font d'esperança. La clau d'aquests quatre dies de convivència és que tot es fa entre tots, aportant el millor de cadascú. Com a casa. Des de fàvem i sis anys, les portes d'aquesta casa estan obertes de bat a bat a les famílies. ■

Club Nous Amics

ET PORTA A ROMA

Pelegrinatge a Roma i al Santuari d'Assís, Patrimoni de la Humanitat

Del 28 al 31 de maig del 2024, viatjarem a Roma, on visitarem els monuments més importants i assistirem a l'Audiència Papal.

**No et quedis
sense plaça**

*Viatge organitzat per RT Cultural, partner oficial de Club Nous Amics.

Apunta't a aquest pelegrinatge amb preus
especials per als membres del Club Nous Amics*.

Per a més informació: info@rtcultural.com
i al tel. 93 122 67 00

Cartes

Un sant al carrer de casa

Quan vaig llegir que el Vaticà declarava oficialment que Mn. Gaetà Clausellas és un màrtir de la fe, vaig exclamar espontàniament: “Ja és hora!” No vaig parar esment en la cúria romana, em van assaltar els records dels meus primers anys al carrer de l’Estrella de Sabadell.

En aquell carrer de pols a l’estiu i fang a l’hivern, entre els veïns hi havia de tot: uns eren molt de missa, i altres no eren batejats perquè els havien pujat així i no volien ser caragirats. Uns tenien coloms i altres, un gat que li deien Mussolini. No sempre era una bassa d’oli. L’obra era una societat llavors molt activa i a vegades crispada. Quan anaven mal dades, des de l’eixida se sentia tot i el pare s’enduia les criatures del carrer de l’Estrella al carrer de la Lluna (exactament així, sense ironia), a casa d’uns amics fins que passava la tempesta. Però com que els uns coneixien vida i miracles dels altres, per damunt de tot els veïns sempre s’ajudaven.

Jo era prou petit per no saber res del que passava al carrer perquè no ho podia entendre i a més perquè en aquell temps segons quines coses es comentaven en veu baixa. (Més tard vaig saber que ho feien perquè hi havia roba estesa i sobretot perquè hi havia por). Inevitablement, amb els anys aquelles primeres experiències s’esvaeixen gairebé del tot.

Però —ves per on!— m’ha quedat a la memòria que el veïnat multicolor del carrer de l’Estrella comentava —amb cara de prunes agres— que no sé quina cosa li havien fet a un senyor que tothom coneixia i del qual tots deien de forma breu i castissa que era un sant home.

Tal com afirma el proverbi clàssic: la veu del poble és la veu de Déu.

MN. BLAI BLANQUER I CUTRINA

Cultura en crisi?

Crec que la cultura com a tal no està en crisi, tot i que ho estigui el concepte. Pot semblar que no importa, pot estar desatesa, però no pot estar en crisi, perquè la cultura és el marc ineludible de la nostra existència. Enfront d’aquells que veuen la cultura com un component decoratiu de la vida quotidiana, s’ha de constatar que gairebé tot allò important que succeeix al voltant nostre és pròpiament cultura, fins i tot allò que ens condueix a la destrucció de la natura.

MARTÍ MANCILLA MUNTADA

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

POSTALS DES D'ANDALUSIA

El Rocío o la Mare de Déu de tots

La Mare de Déu per excel·lència, Maria, la Mare de Jesús de Natza-ret, té el seu nom propi a Andalusia: el Rocío. Joan Pau II va trepitjar la sorra del Rocío el 1993. Milers de fidels esperaven el Pontífex als peus del santuari d’Almonte entre aplaudiments i crits: “Visca la Mare de Déu del Rocío!”, “Visca la Blanca Paloma!”, “Visca el Papa rociero!”. Moltíssima expectació per acollir Sa Santedat, que va saludar les autoritats. Posteriorment, es va prostrar als peus de Maria Santíssima del Rocío, on els fidels el van acompanyar en silenci. Poc després, acompanyat pel llavors bisbe de Huelva, Rafael González Moralejo, va sortir al balcó del santuari erigit expressament per a aquest acte. Els aplaudiments i les picades de mans al compàs van trencar el silenci que es va mantenir durant la pregària.

I arribava el moment més esperat, les paraules de Sa Santedat: “Per a mi és motiu de profunda alegria i d’acció de gràcies culminar la visita apostòlica a la diòcesi de Huelva peregrinant a aquestes maresmes en les quals la Mare de Déu rep, en el romiatge de Pentecosta i incessantment durant tot l’any, l’homenatge vibrant de devoció dels seus fills d’Andalusia i de molts altres llocs d’Espanya. A aquesta multitud in comptable de romers, he volgut reunir-me avui, davant d’aquesta bellíssima imatge de la Mare de Déu, per venerar la nostra Mare del cel.” Joan Pau II continuava: “Estimades germanes i germans rocieros, em sento feliç de ser amb vosaltres en aquesta bella tarda, en aquest paratge preciós d’Almonte i davant d’aquest beneït santuari, en el qual acabo de pregar per l’Església i pel món abans de beneir-vos, lloem plegats Maria: Visca la Mare de Déu del Rocío!, visca la Blanca Paloma, que visqui la Mare de Déu!”. Els rocieros ja preparen la festa de Pentecosta i el seu gran romiatge.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

L'educació, motor vital de transformació

És la base de la proposta formativa que du a terme el moviment Fe i Alegria

MAC

NAHUN ARGUETA
“Els joves no som el futur, som el present”

ÉLIDA REYES
“Fe i Alegria desperta les habilitats de cadascú”

DIGNA ORELLANA
“L'estudiant ha de ser el principal protagonista del seu propi aprenentatge”

Gràcies a l'educació que he rebut en aquests últims anys al Centre Tècnic Loiola, pertanyent a la Fundació Fe i Alegria, he pogut experimentar una transformació total. És una cosa que ha percebut la meua família, els meus amics, tot el meu entorn. Estic encantat amb el treball que Fe i Alegria ha fet en mi. M'ha despertat la fe, la guspira de Déu que tenia guardada al meu interior.”

És el testimoni de Nahun Alberto Argueta, de 18 anys, que actualment estudia en aquesta escola de secundària de formació tècnica per a joves d'escassos recursos, ubicada al municipi d'El Progreso, al departament de Yoro, a Hondures. Les àrees d'estudi del centre són ben variades: electricitat, mecànica industrial, soldadura, refrigeració, barberia...

El Nahun ha estat dues setmanes a l'Estat espanyol juntament amb la també estudiant Élima Raquel Reyes i l'educadora Digna Emèrita Orellana per participar a la IX Trobada Global de la Xarxa Solidària de Joves, que va tenir lloc els dies 5, 6 i 7 d'abril a Madrid, organitzada per la Fundació Entrecultures, una organització no governamental de la Companyia de Jesús que defensa el dret a una educació de qualitat com a mitjà per assolir un món més just, equitatiu i solidari.

Una missió que comparteix amb l'entitat germana Fe i Alegria, moviment internacional d'educació popular integral i promoció social que ofereix oportunitats d'estudi als sectors més vulnerables de la societat. Present avui dia en més de vint països, Fe i Alegria va néixer a Veneçuela l'any 1955, impulsada pel jesuïta xilè José María Vélaz (1910-1985) per atendre un centenar de nens i nenes sense escola.

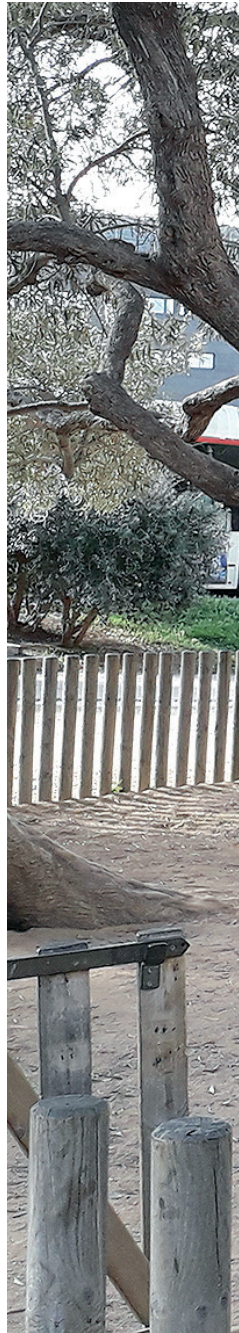
FORMACIÓ TÈCNICA I HUMANA

“Al nostre institut tenim un grup de Pastoral Juvenil, on rebem formació en diversos temes: lideratge, migració, medi ambient, drets humans, ciutadania global... Posteriorment, els donem a conèixer als estudiants del nostre centre educatiu i ells, al seu torn, també l'imparteixen a les seves comunitats”, explica el Nahun. Una d'aquestes alumnes va ser precisament l'Élima. “Jo era —afirma— una de les alumnes que vaig rebre aquestes classes i ara he decidit implicar-m'hi i afegir-me al grup.”

La Digna, que treballa com a acompanyant tècnica pedagògica, posa en relleu que “l'estudiant ha de ser el principal protagonista del seu propi aprenentatge. Promovem espais de reflexió i capacitació adreçats als docents perquè vagin innovant dia a dia a les aules. El nostre propòsit és que els estudiants rebin una òptima formació no només tècnica, sinó també humana. L'educació s'ha de convertir en la brúixola que guia la vida dels joves”.

I afegeix: “Recordo encara el Nahun acabat d'arribar al col·legi, amb disset anys. Va voler incorporar-se immediatament al grup de Pastoral Juvenil perquè li cridava l'atenció el que feien. Aquest impacte que va generar en el Nahun és el que ens permet que més joves vulguin adherir-se al grup. És com un efecte crida. Es tracta d'anar treballant amb la persona perquè transformi tant la seva vida personal com el seu entorn. El jove ha de descobrir quins són els seus punts febles i també aquelles capacitats que cal potenciar per posar-les en pràctica amb els altres.”

El Nahun, que es defineix com a

Els estudiants Nahun Argueta i Élide Reyes, juntament amb l'educadora Digna Orellana.

cristià catòlic, va rebre, juntament amb tres nois més, el sagrament de la Confirmació l'octubre de l'any passat. “Aquest col·legi m’ha ajudat a superar-me com a persona, a superar les meves pors. Jo abans era massa tímid per parlar en públic i ara puc estar durant hores parlant sobre qualsevol tema”, revela. El mateix li va passar a l’Élide, qui reconeix que “Fe i Alegria desperta les habilitats de cadascú. Abans també em costava parlar en públic; la veritat és que el centre m’ha ajudat molt”.

AGENTS DE CANVI

Sota el títol “Som Ciutadania

Global”, la IX Trobada Global de la Xarxa Solidària de Joves va congrega més de 250 joves i educadors d’onze països d’Amèrica Llatina, Àfrica i Europa amb l’objectiu d’analitzar la millor forma de fer front als reptes globals als quals ha de donar resposta la humanitat en els propers anys.

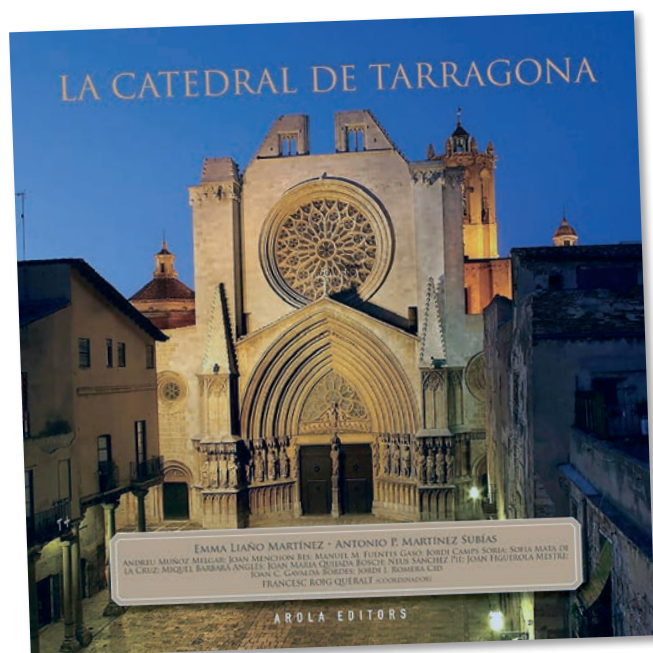
“De la trobada vull destacar-ne la gran potencialitat que té treballar amb els joves. És important que sàpiguen que poden aportar molt a aquesta societat a través de les seves múltiples propostes i accions. El que ens uneix és un mateix esperit: hem de transformar la nostra realitat i no podem esperar que uns altres ho facin. L’energia positiva alimenta la

nostra feina. Cal sumar sempre, no restar”, subratlla, convençuda, la Digna.

“Al llarg de tres intensos dies — recorda el Nahun —, els joves vam ser escoltats i les nostres opinions, valorades. Plantegem els reptes que desitgem per a la joventut dels nostres països. Som optimistes. Hi ha joves que procedeixen de contextos molt difícils. El meu cas n’és un. Volem canviar el món. Els joves no som el futur, som el present. Tenim somnis realistes, assumim compromisos i volem portar-los a la pràctica. Som, sens dubte, agents de canvi per aconseguir societats justes, democràtiques i participatives.” ■

Dos nous llibres sobre la catedral de Tarragona

Impulsats i patrocinats per la Fundació Privada Mútua Catalana, són obres que es complementen

JOAN BORONAT
Tarragona

A la densa bibliografia que tracta la singularitat de la catedral de Tarragona, s'uneix ara l'edició de dos volums que l'enriqueix notablement. Van ser presentats l'11 d'abril passat a la capella del Santíssim del temple catedralici.

Totes dues obres es presenten en un mateix estoig, tot i que poden adquirir-se també per separat, depenent de l'interès i curiositat específica dels lectors. *Catedral de Tarragona* i *La catedral i la ciutat de Tarragona. Història d'una relació* estan impulsats i patrocinats per la Fundació Privada Mútua Catalana, com a números 2 i 3 de la col·lecció El Mirall i publicats per Arola Editors. Es troben a les llibreries i també a través de la web arolaeditors.com al preu de 40 euros si és un sol volum i 70 euros si s'ad-

quireixen els dos. Ajuden a entendre millor la catedral, "el segon gran tresor monumental de la ciutat, després de la romanitat de Tàrraco en el seu conjunt", assenyala Francesc Roig i Queralt, coordinador de l'edició.

Catedral de Tarragona és un llibre amb continguts acadèmics que recull tota la informació actualitzada, com a aportació de les darreres investigacions dutes a terme sobre la seu primada, mantenint el necessari equilibri entre els continguts divulgatius i acadèmics. Recull els treballs realitzats per un conjunt de reconeguts especialistes, d'acreditada solvència professional.

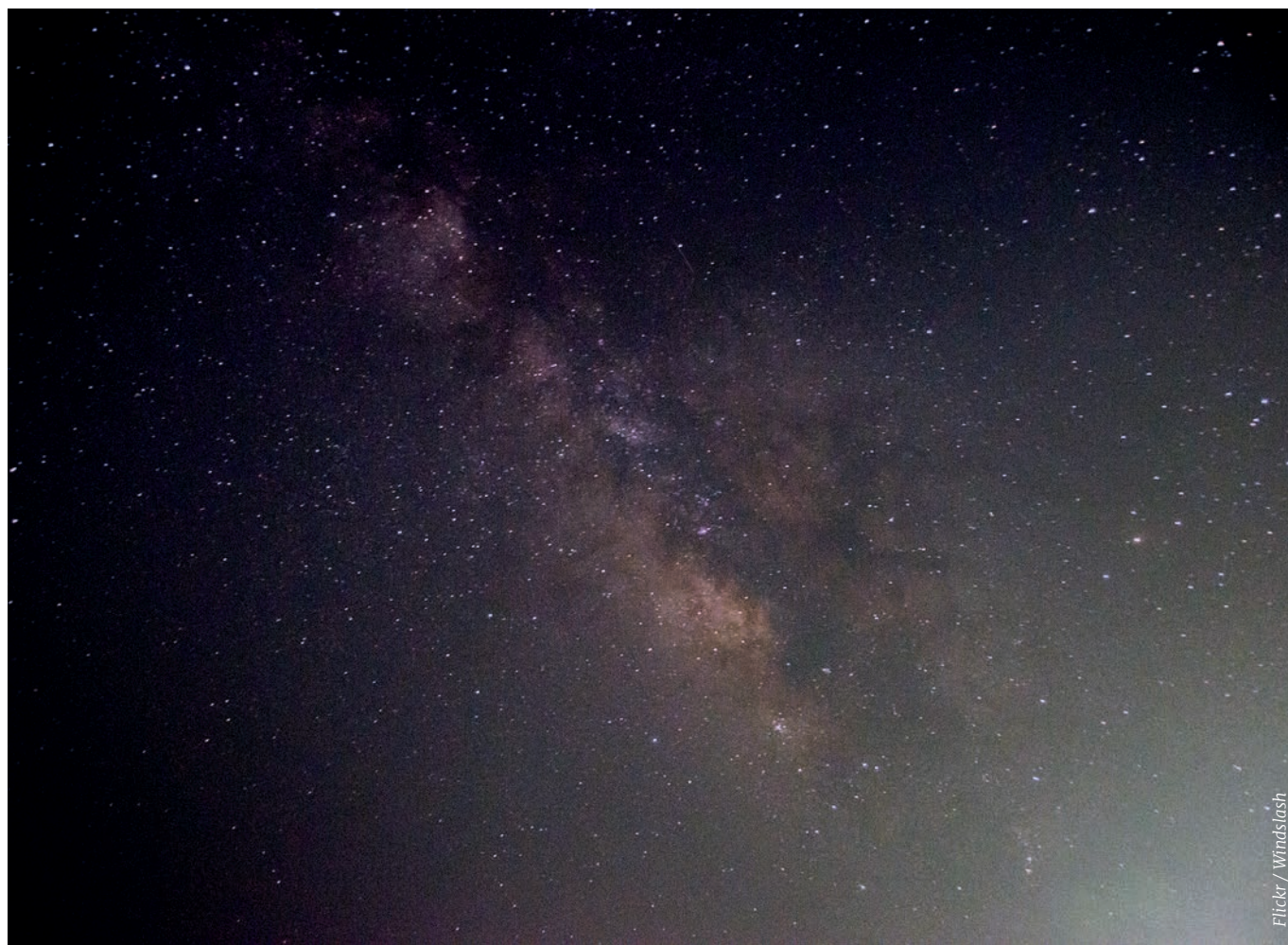
Van decidir encarregar un segon llibre complementari al fotògraf i també historiador Rafael López Monné, *La catedral i la ciutat de Tarragona. Història d'una relació*, per facilitar així una aportació més divulgativa del monument estudiat, amb una profusió més gran de fotografies i un relat narratiu que vincula la història del temple catedralici i les vicissituds de la ciutat de Tarragona.

Francesc Roig manifesta que amb aquestes dues edicions persegueixen un doble objectiu: "D'una banda, suscitar l'interès de totes aquelles persones desconexades de la història de la catedral, un monument intrínsecament vinculat a la història de la ciutat. En una altra vessant, desvetllar la curiositat dels qui disposen ja d'una sòlida informació sobre la catedral, però sempre a punt per ser receptors de nous coneixements al voltant d'aquest monument i la ciutat."

Roig incideix que des del doble objectiu d'oferir una obra de síntesi i consulta, amb les últimes aportacions dels investigadors "que fins ara disposem sobre la catedral de Tarragona, cal afegir la voluntat d'oferir a la comunitat lectora, especialment interessada pel patrimoni tarraco-nense, un conjunt d'informacions i d'opinions especialitzades que ens permetran obrir reflexions i potser alguna nova hipòtesi per afrontar amb garantia científica els diferents reptes de futur". ■

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

El descobriment d'una nova galàxia molt “nebulosa”

Flickr / Windslash

Aquesta galàxia està constituïda sobretot per matèria fosca molt diluïda.

MN. FRANCESC NICOLAU
Professor emèrit de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

S'ha fet per un grup d'astrònoms espanyols, encapçalat per Mireia Montes, investigadora de l'Institut d'Astrofísica de les Canàries (IAC), amb el Gran Telescopi que allà hi tenim. Es tracta d'una gran concentració de matèria còsmica nebulosa amb pocs piquets brillants d'estrelles incipients. En podríem dir una galàxia fosca, una nova categoria d'aquest gènere, ja que fins ara la

classificació de les galàxies es reduïa a dos tipus només: el·líptiques i espirals. Aquesta troballa mostra una galàxia nana de lluentor que no arriba al 10% de la que tindria una de les de la seva mida, que ve a ser com una tercera part de la nostra Via Làctia, però amb una massa semblant a la que tenen les galàxies de mida similar. Pel que sembla, doncs, la constitueix sobretot matèria fosca molt diluïda. La Dra. Montes ens diu: “Amb els coneixements actuals no entenem com pot existir una galàxia amb unes característiques tan extremes.”

Però no era la primera galàxia d'aquest tipus descoberta ara. Feia poc una altra astrònoma, la Dra. O'Neil, s'havia trobat amb un cas semblant: “Una galàxia que apareix formada només de gas; podria haver-hi també estrelles, però, si n'hi ha, són molt

petites i nosaltres incapaços de veure-les.” Aquesta estranya galàxia es troba a uns 270 anys llum de la Terra, amb una massa d'uns 2.000 milions de masses solars en forma d'hidrogen primigeni. Pel que fa a donar-li un nom, s'ha acordat anomenar-la J0613+52.

I la descoberta a Canàries, tant o més intrigant que la J0613+52, i que sembla que es troba una mica més lluny, a uns 300 anys llum (no s'ha pogut precisar més), també necessitava tenir nom. Ignacio Trujillo, un dels col·laboradors de la Dra. Montes, té una filla de cinc anys, interessada ja per l'astronomia, que li digué: “Podríais llamar ‘Nube’ a esta galaxia que habéis encontrado” i al pare li va fer gràcia la proposta i Nube és el nom internacional de la nova galàxia que, certament, és molt nebulosa. ■

GENT DE CASA

Maur Esteva

El P. Maur Esteva va ser abat del monestir de Poblet del 1970 al 1998.

**JOAN
PALLARÈS-PERSONAT**
Historiador

Daniel Esteva i Alsina va néixer el 10 de juliol del 1933 a la colònia tèxtil de Viladomiu, a Gironella, però va canviar el seu nom de bateig pel de religió, Maur, en professar com a monjo cistercenc, al reial monestir de Santa Maria de Poblet, l'any 1958.

De fet, tota la seva vida aniria lligada al monestir de Poblet i a l'orde de Cîteaux, en què va ser ordenat sacerdot el 1967. Tres anys més tard assoliria ser elegit el 102è abat de Poblet, càrrec que va man-

tenir durant prop de tres dècades, entre el 1970 i el 1998. Uns anys, els darrers del franquisme i els inicis de la Transició, en els quals el monestir va agafar volada. El 1991 va ser declarat Patrimoni de la Humanitat per la Unesco, alhora que empenia un seguit de reformes del cimbori, torres de Sant Esteve i d'Armes, cambres reials i la gran renovació de la biblioteca.

Paral·lelament, l'any 1995 va ser elegit abat general de l'Orde cistercenc, càrrec que els primers anys va exercir juntament amb el d'abat de Poblet, i posteriorment de l'Orde exclusivament, durant quinze anys, reelegit el 2005, fins al 2010, quan el 2 de setembre va passar el relleu al pare Mauro Giuseppe Lepori.

Personatge molt actiu, autor de diverses obres d'estudi sobre el monestir, també va estar molt arrelat a l'entorn del cenobi. Va ser distingit pel Consell Comarcal l'abril del 2014 per tal motiu, però, prou malalt, ja no va poder assistir a recollir personalment el guardó. També va rebre altres reconeixements. Sent abat de Poblet, va incorporar al monestir l'Arxiu Tarradellas, pròpiament l'Arxiu Montserrat Tarradellas i Macià, que el president de la Generalitat va decidir dipositar el 1981 amb tota la seva documentació.

Maur Esteva moria al monestir de Poblet el 14 de novembre del 2014, als 81 anys, després d'uns mesos on la malaltia, a poc a poc, l'anà consumint. ■

CLARA JUBETE i JORDI RIBOLLEDA (text) i ÒSCAR JULVE (dibuixos)

L'Ona i en Jan i els vikings
Editorial Baula, 2024,
56 pàg.

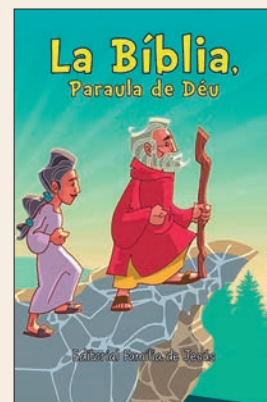
L'Ona i en Jan han tornat a viatjar en el temps i han anat a petar a la bodega d'un vaixell viking! Enmig de l'oceà, entre tempestes i onades gegants, com s'ho faran per fer entendre a aquests guerrers que només volen tornar a casa?

JOSEP M. FOLCH i TORRES i RAMON FOLCH i CAMARASA (text) i JOSEP M. MADORELL (dibuixos)

Les aventures d'en Massagran (volum 3)
Combel Editorial, 2024, 268 pàg.

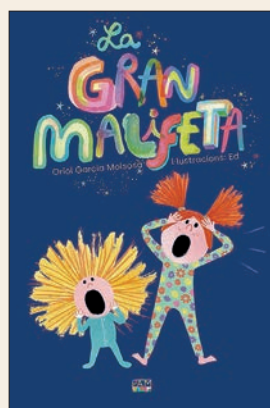
Nou volum amb les peripècies d'aquest personatge que un bon dia va decidir deixar terra ferma per fer-se a la mar. En Massagran superarà amb enginy i determinació tot tipus de situacions, fins i tot les més inversemblants.

EQUIP EDICIÓ FAMÍLIA DE JESÚS (text i dibuixos)

La Bíblia, Paraula de Déu
Editorial Família de Jesús, 2024,
136 pàg.

Amb fidelitat a les narracions de la Sagrada Escripura, aquest llibre ajudarà els joves lectors a conèixer el missatge de salvació que Déu ha portat a la humanitat i que interpel·la a tothom.

ORIOL GARCIA MOLSOSA (text) i ED (dibuixos)

La gran malifeta
Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2024, 40 pàg.

El raspall de dents a la nevera i les forquilles al calaix dels mitjons. Les claus a la rentadora i la motxilla de l'escola al rebost... Si a casa teva també passen coses similars, potser és que hi ronda en Pep Desendreça...

CÉLINE SANTINI (text) i AMÉLIE LAFFAITEUR (dibuixos)

Contes per llegir amb la mama
Editorial Estrella Polar, 2024,
48 pàg.

Des de la tendresa, la comprensió i la sensibilitat, aquests contes expliquen diferents històries sobre el dia a dia de les famílies amb les mares com a protagonistes i la complicitat entre mares i fills.

EQUIP EDITORIAL PALABRA (text) i SARA RAMIRO (dibuixos)

La confesión para niños
Editorial Palabra, 2024,
56 pàg.

Al llarg d'aquestes pàgines, els infants podran preparar-se molt bé per rebre el sagrament de la confessió. Comprendran l'autèntic significat del perdó i de l'alegria, i que Jesús sempre ens espera amb els braços oberts.

CRÍTICA DE TEATRE

Un terrat amb vistes al món

ANDREU SOTORRA
andreusotorra@gmail.com

L'actriu Rosa Renom i l'actor Eudald Font, en una escena de l'obra "Casa Calores" a la Sala Beckett.

Es respira l'aire mariner, ni que l'autor Pere Riera (Canet de Mar, 1974) no anomeni en cap moment la població del Maresme on va néixer fa mig segle, terra adoptiva de Comediants i de l'arquitecte modernista Lluís Domènech i Montaner. Canet de Mar, terra i mar de contrastos, doncs. Però també de vides modestes i treballadores, felices i desenganyades, visionàries de món obert i recloses en un terrat des d'on es pot arribar a veure el món sencer.

A les pel·lícules, a vegades es parla d'actors i actrius convidats. Una mica és el que passa en aquesta *Casa Calores*, una casa teatral de Pere Riera on dos veterans com l'actriu Rosa Renom i l'actor Jordi Boixaderas, tot i ser dos personatges clau de la trama, sembla que hi siguin com a convidats, perquè molt aviat cedeixen el relleu als quatre intèrprets més joves i ells dos fan aparicions intermèdies, gairebé com si fossin els mestres de cerimònies d'entre acte i acte del que ha passat, passa i passarà en aquest terrat amb vistes al mar i al món, ple de records, d'il·lusions perdudes i de frustracions guanyades.

Segons quines obres, com el vi,

fan solatge. I el pas del temps, que les podria envellir, el que fa és enriquir-les i impregnar-les de l'aroma de la fusta vella i la fortor de la vinya i el cep que va sagnar collites enrere. *Casa Calores*, escrita el 2007, té aquesta aroma perquè surt de la terra —Pere Riera no amaga l'enderrocament de la casa on va viure d'infant i de jove a Canet de Mar— i, quan la història arriba als espectadors, els fa pessigolles per dins i els humiteja els ulls perquè la coïssor que esgarra es fa inevitable.

Els quatre personatges joves transiten des que tenen quinze o setze anys fins que compleixen els trenta. Des que estan plens de projectes de futur fins que tremolen perquè el futur se'ls escapa de les mans i corren el risc de quedar-se només amb el passat.

Les històries personals, com les cases, guarden els records de tota una vida. I aquests records no desapareixen mai, ni que un dia la casa quedi tancada, mig abandonada, s'acabi venent i, en el seu lloc, s'hi alci un bloc de pisos on segurament no hi haurà mai més un terrat amb vistes al mar i al món com el que tenia *Casa Calores* quan, trenta anys enrere, potser enganyosament, semblava que tots eren més feliços. ■

AMB BON HUMOR

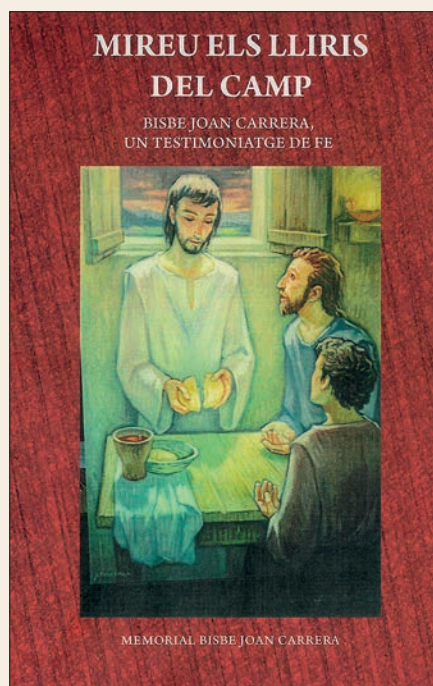
"CASA CALORES", de Pere Riera
INTÈRPRETS: Emma Arquillué,
Jordi Boixaderas, Júlia Bonjoch,
Arnau Comas, Eudald Font i Rosa
Renom. Veu en off: Pablo Derqui
DIRECCIÓ: Pere Riera
Sala Beckett, Barcelona
Fins al 19 de maig

CRÍTICA LITERÀRIA

Un tros d'història del nostre país

PERE FÀBREGUES I MORLÀ
Llibreter

AUTORS DIVERSOS

Mireu els lliris del camp. Bisbe Joan Carrera, un testimoniatge de fe
Centre de Pastoral Litúrgica, 2024, 282 pàg.

L'endemà de la presentació d'aquest llibre a la parròquia de Sant Pau del Camp, de Barcelona, pensava que, si moltes vegades faig la ressenya d'altres llibres, també havia d'animar la lectura d'aquesta miscel·lània en què participen desenes d'autors; jo mateix en soc un d'ells. Però reconec que he hagut de vèncer el recel lògic de parlar-ne com a crític si en soc part. La importància de l'obra ha vençut aquest recel.

És un llibre important perquè parla, a través del bisbe Carrera, d'una època d'acció trepidant vista des de diferents punts de vista i vivències de l'Església catòlica a Catalunya.

Entre els autors, jerarquies religioses i polítiques, intel·lectuals, activistes, col·laboradors del bisbe Joan, companys de lluita i de feina han escrit un tros d'història del nostre país, que no és fàcil de trobar en altres llocs. És un treball conjunt que destapa i mostra moments interiors de lluita, moltes vegades a contracorrent, a favor d'una societat més justa, tant socialment com des del compromís evangèlic, que es va viure a les entranyes de l'acció i el pensament català en plena dictadura i les seves seqüeles que enfangaven els camins de llibertat i d'autèntica pau. Un llibre necessari per entendre aquest país i, sobretot, el paper de l'Església.

El bisbe Joan va estimar i patir aquesta Església i el país. La seva tasca no pot quedar en un calaix i el seu ensenyament ha de prevaldre en la societat del futur. Així, cal una lectura acurada del llibre per obrir la mirada al futur, social i evangèlica, bondadosa i activa, justa, compromesa, generosa i lliure.

Penso com a principals lectors en els polítics, els activistes i persones compromeses amb el bé de la societat, els mossens, religiosos i religioses, i sobretot els futurs mossens, actuals seminaristes, que han de saber i entendre l'exigència evangèlica del seu futur ministeri. ■

UN NOU LLINDAR

Diàleg i consens

La persona humana sempre està fent-se. A l'entretant, si vol progressar en el seu creixement personal i integral, no pot aïllar-se ni prescindir de l'"altre".

Tanmateix, quan tasta l'atractiu egoista de l'individualisme, esdevé buida i cada cop més sotmesa a la frustració. Per tant, la transformació personal i comunitària fins a arribar al consens, haurà de ser gràcies a l'esforç del diàleg. Aquest volem que sigui el resultat d'un itinerari que serveixi l'anhel comunicatiu de tot ésser i s'obri al diàleg amb l'altre, un diàleg que ens transcendeix.

El diàleg persistent i coratjós no és notícia com les topades i els conflictes, però ajuda discretament el món a viure millor. Així ho descriu el papa Francesc a *Fratelli tutti*, l'encíclica sobre la fraternitat i l'amistat social, amb els verbs que defineixen el diàleg: "acostar-se, expressar-se, escoltar-se, mirar-se, conèixer-se, tractar de comprendre's, buscar punts de contacte." A més, hi afegeix que "sempre hi ha una opció possible entre la indiferència egoista i la protesta violenta", "quan alguns miren de fugir de la realitat refugiant-se en mons privats, i altres l'afronten amb violència destructiva" (n. 198-199).

El diàleg, tot diàleg, situa les persones una davant de l'altra. El "jo" davant del "tu" i el "tu" davant del "jo". Només en la comprensió plena de l'altre, reconegut en la seva alteritat, és possible arribar al "nosaltres" que faci viable el diàleg. Un "jo" i un altre "jo", idolatritzats, no constituïran mai un "nosaltres". Monòleg contra monòleg. Hauríem de veure si moltes de les nostres converses no cauen sovint en aquesta temptació que és l'exaltació del propi "jo". El diàleg ajuda a superar-lo.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

Catalunya + Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS
EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de:

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya

Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro

Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes

Sotsdirectora: Carme Munté Margalef

Redactors: Miquel Àngel Codina, Macià

Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat

Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:

Maria Balart, Francesc Balcells, Pilarín Bayés,

Joan Boronat, Àngeles Conde, Montserrat

Creus, Teresa Duplà, Núria Estaún, Pere

Fàbregues, Juanjo Fernández, Bernat Folcrà,

Victoria García, Antonio Gil, Agustín Labrador,

Ignasi Miranda, Josep Miró i Ardèvol, Viqui

Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Joan

Pallarès-Personat, Carles Pérez, Quique, Josep

Rius-Camps, Rafael Serra, Andreu Sotorra,

Sebastià Taltavull, Anna Vilaregut

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014

BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Administració: Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-

cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon

industrial El Cementiri. Tel. 938 788

403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT

FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per

Les opinions expressades pels nos-
tres col·laboradors no reflecteixen
necessàriament la d'aquest setmanari

Agenda

Barcelona

ESCOLA DE TEOLOGIA DEL MARESME

El **dimarts 7 de maig**, a les 19.00, sessió *Laics i preveres. Tensions permanents* amb Adelaide Baracco al Casal de Sant Josep de Mataró.

FE I POLÍTICA

El **dijous 9 de maig**, a les 19.30, experiències de fe cristiana i compromís polític amb Meritxell Ruiz als caputxins de Sarrià (c/ Cardenal Vives i Tutó, 4-16 - Barcelona).

ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ

El **diumenge 12 de maig**, a les 12.30, eucaristia amb el cardenal Joan Josep Omella (c/ Consell de Cent, 293 - Barcelona).

PATRIMONI

El **dijous 16 de maig i el divendres 17**, IX Jornada *Les basíliques del monestir de Sant Pau del Camp* (www.edusantpacia.cat), organitzada per la Facultat Antoni Gaudí.

LOURDES

Del **dijous 27 de juny al dilluns 1 de juliol**, peregrinació a Lourdes amb l'Hospitalitat acompanyats pel cardenal Omella i bisbes (info@hospitalitat.org).

Girona

PASTORAL DE TURISME

El **diumenge 5 de maig**, a les 17.00, trobada diocesana de la Pastoral de Turisme a Sant Miquel de Fluvià: pregària, concert i cloenda amb el bisbe fra Octavi.

Sant Feliu de Llobregat

BEATA MARE CARME DEL NEN JESÚS

El **dimecres 8 de maig**, a les 11.00, missa pel 125è aniversari del pas a la vida eterna de la beata, a Montserrat; a les 12.30, benedicció del grup escultòric al camí de Sant Miquel del monestir de Montserrat presidida pel P. Manel Gasch.

MOVIMENT DE CRISTIANS DE POBLES I COMARQUES

El **diumenge 12 de maig**, a les 9.30, 52ª Jornada nacional *Conviure en un món* diuers al Centre Cultural El Jardí de Sant Quintí de Mediona (tel. 699 906 178).

Solsona

SANTUARI DEL MIRACLE

El **cap de setmana del 10 al 12 de maig**, "Transcendència & Espiritualitat" sobre *Contemplació, Natura i Pregària del Cor* amb Antoni Pou i equip (tel. 973 291 699).

Tarragona

VERA CREU

El **dijous 9 de maig**, a les 19.30, conferència *Reliquiaris de la Vera Creu a l'arxidiòcesi de Tarragona* amb Mn. Antonio P. Martínez a la capella de la Mare de Déu del Roser de Valls.

L'ORGUE DEL VENDRELL

El **divendres 10 de maig**, a les 20.30, concert *Matisos sonors* amb Adrià Galindo (guitarra) i Josep Mateu (orgue) a la parròquia de Sant Salvador del Vendrell.

Terrassa

PARRÒQUIA DE LA PURÍSSIMA DE SABADELL

El **dijous 16 de maig**, a les 19.30, conferència de Maria del Mar Albajar *La pregària, camí de llibertat i de vida* a l'auditori Mn. Joan Nonell.

Urgell

ICONOGRAFIA

Del **dimarts 2 de juliol al dilluns 8**, taller d'iconografia amb Giancarlo Pellegrino al monestir del Sant Crist de Balaguer (odrass@protonmail.com).

Vic

CATALONIA SACRA

El **diumenge 12 de maig**, a les 11.00, visita guiada *El cel de Santa Maria* a la basílica d'Igualada amb Daniel Vilarúbias. Reserves: tel. 693 720 202.

COVA DE MANRESA

El **cap de setmana del 17 al 19 de maig**, celebració de Pentecosta *Acollir el do de l'Esperit* (tel. 938 720 422).

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Perquè els migrants que fugen de les guerres o de la fam trobin acceptació i noves oportunitats de vida

“La família nombrosa és un gran aprenentatge per conviure en societat”

CARME MUNTÉ MARGALEF

El Riqui Muñoz és mestre i la Inés Amor, dissenyadora. Són de Barcelona. Estan casats i són pares de sis fills. Als seus perfils d'Instagram —@papaymas @inesamorpero— transmeten el seu testimoni de família nombrosa i compromesa amb els valors de l'Evangeli. Un testimoni que Jaume Figa, escriptor i membre de l'equip de Direcció de Comunicació de la Universitat Internacional de Catalunya, ha plasmat en un llibre: *Una família sin filtros* (Ciudadela).

En un moment de disminució de la fecunditat, quina és la gran riquesa de la família nombrosa?

La gran riquesa és, d'una banda, molt humana, és a dir, la diversió, passar-s'ho bé en família. De l'altra, és un aprenentatge sobre què vol dir viure en societat dins la família. En el cas de la meua família, recordo el meu pare que venia a l'habitació que compartíem tots tres germans, obria l'armari i ens deia: “Mireu, aquí hi teniu un exemple de la societat, heu d'aprendre a compartir.” La família nombrosa és un gran aprenentatge per conviure en societat.

No tot el que trobem a les xarxes socials és pernicios, també hi ha testimonis exemplificants.

És veritat que les xarxes tenen molts problemes, però també coses molt bones. En aquest cas, permeten visibilitzar el dia a dia d'aquesta família nombrosa amb molta normalitat, tal com ho viuen ells. El llibre, per tant, és una manera de mostrar un testimoni que surt del que és normal —malauradament a la nostra societat no hi ha gaires famílies nombroses— però normalitzant-ho i veient que és possible. És normalitzar una cosa que podria ser extraordinària però que no ho és i que no ho hauria de ser. Els seguidors veiem en les seves històries una naturalitat, sovint difícil de trobar en els *influencers*, que viuen molt de la imatge i les aparences.

Cada capítol del llibre és com un post d'Instagram. Quins aprenentatges hi trobem?

El llibre té un rerefons cristià, però a partir de situacions molt humanes, que poden servir per a qualsevol persona, independentment de la creença que tingui. Són capítols breus que ens conviden a la reflexió. Per això dic que s'assembla a *El petit príncep*, que aparentment sembla per a nens però

JAUME FIGA VAELO

Autor d'“Una familia sin filtros”

Albert Gordillo

que diu coses molt incisives. El missatge important és convidar a tenir cura de la família. Hi ha gent que, després d'haver llegit el llibre, ens ha dit que havia pres la determinació de tractar millor la seva família. I això ens emociona, perquè és el que volíem aconseguir: l'important és la teua família.

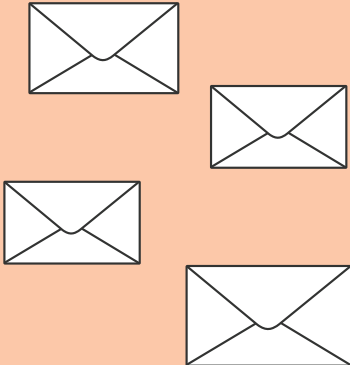
Quina història ens podria compartir?

M'agradaria destacar l'aprenentatge que ens donen els nens petits, a partir de coses molt senzilles. En el capítol *En la luna* s'explica l'anada en família a l'oculista. Vet aquí que el Pablo, mentre li miren la graduació, exclama: “Papa, vull unes ulleres així per veure millor la lluna.” “La lluna?” “Sí, hi tinc amics.” “Com?” “Sí, perquè de vegades els diuen que estan a la lluna.” D'aquesta manera senzilla el Pablo estava parlant de l'amistat. Un altre aprenentatge important de les famílies nombroses és el paper dels avis, que tenen una responsabilitat moral sobre els seus nets molt gran. No tenen potestat però sí autoritat. Així, quan hi ha famílies tan grans els avis sempre són eterns.

12M 2024

Eleccions al Parlament de Catalunya

JORNADA ELECTORAL

Horari

Els col·legis electorals
obriran a les **9 del matí**
i tancaran a les
8 del vespre.

Documents

Per votar has de
portar l'original del
teu **DNI, passaport o**
carnet de conduir.

Consulta

Per saber on has
de votar, consulta
la **targeta censal**,
truca al **900 343 232**
o entra a **ine.es**.